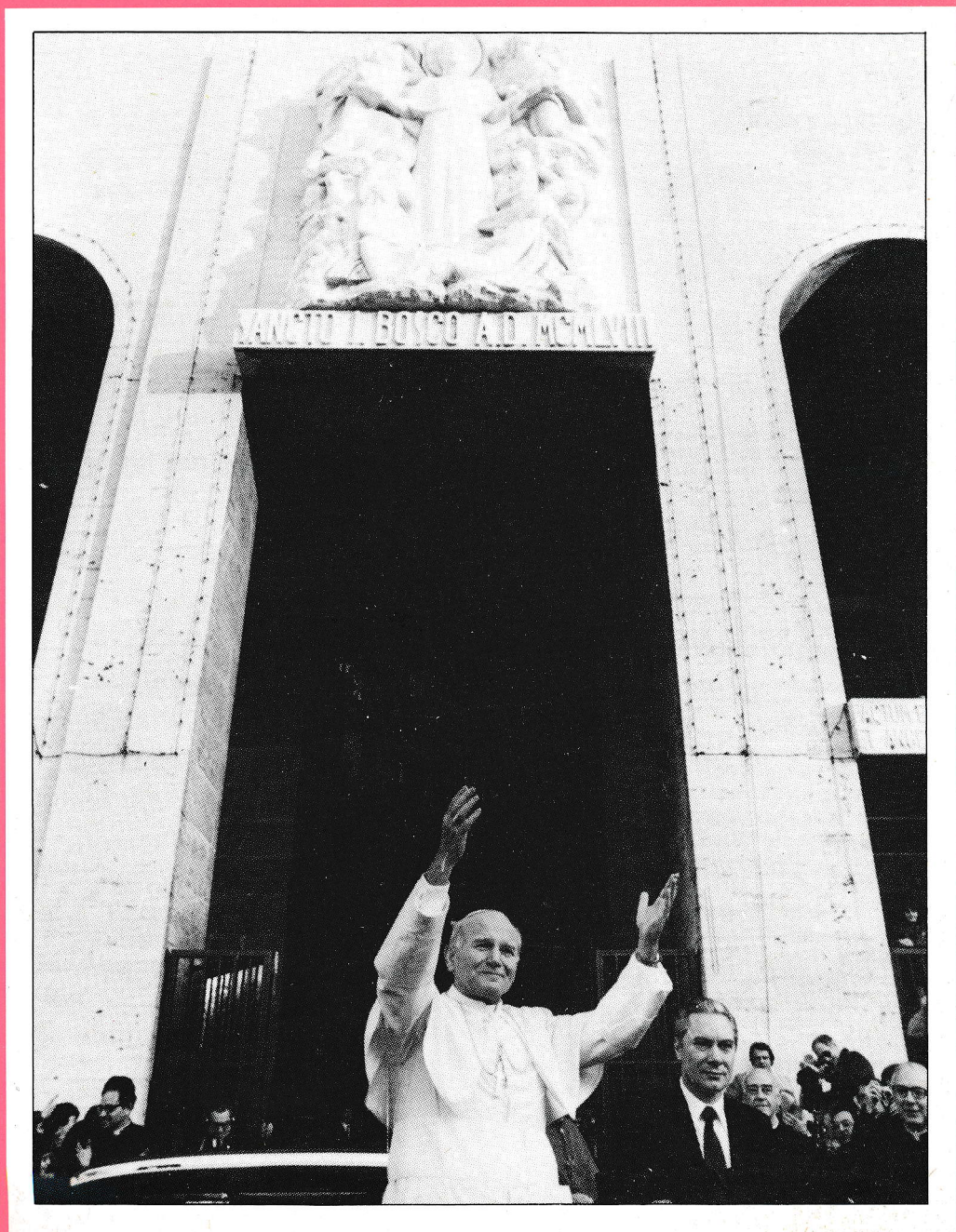
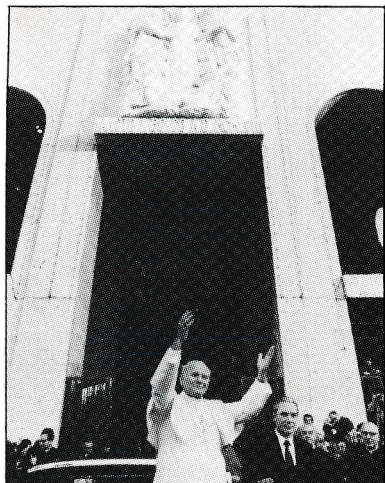

SALEZIJANSKI VESTNIK

SV

1 * 1982

Papež Janez Pavel II. pred cerkvijo Sv. Janeza Boska v Rimu

SALEZIJSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
letu 55 (1982) št. 1 — 25. 3. 1982

Izdaja
Salezijanski inspektorat
Ljubljana, Rakovniška 6

Ureja in odgovarja dr. Stanis Kahne (stk)
s sodelavci

Tiska: Tiskarna Ljudske pravice
Ljubljana

VSEBINA

- 2 Intervju z Marijo
- 3 Pismo salezijanski družini
- 4 Janez Pavel II, obišče „Don Bosca“
- 5 Don Bosko in Marija Pomočnica
- 6 Oblikovatelj lesa in vzgojitelj duha — Stanko Pečnik
- 8 Mati Rosetta Marchese — nova vrhovna predstojnica HMP
- 9 Srečanje salezijanskih pomočnikov v Zagrebu
- 10 Mladi za mlade
- 11 Domače novice: Don Boskov praznik na Rakovniku
 - Srečanje bivših gojencev
 - Teden duhovnosti v Rimu
 - Marija Pomočnica na slovenski obali
 - V Želimpljem obisk škofa Krambergerja
- 13 Vzgajajmo kakor don Dosko: Delavilnost
- 13 Salezijanski sotrudnik kot pričevalec
- 14 Misijonski svet: Andrej Majcen, vedno misijonar
 - Iz pisma Rafka Mrzela s Filipinov
 - Glas iz Kenije — Štefan Burja Salezijanski misijoni v Afriki: v Angoli, v Sudanu, v Etiopiji
 - Iz pisma s, Medvešek iz Indije
- 17 Don Bosko danes
- 19 Don Boskova mati Marjeta
Ali ga poznate? — Don Boskov življenjepis

INTERVJU Z MARIJO

Vprašanje: Kako se spominjate tistega dne, ko Vam je angel Gabrijel oznanil tisti odločilni dogodek, od katerega je bilo odvisno življenje in usoda človeštva?

Marija: **Moja duša še vedno povečuje Gospoda in moje srce se raduje v Bogu, mojem zveličarju (Lk 1, 46–47).**

V.: Seveda, Vi imate izredno prednost. Če dovolite, Vi ste dosegli... enkratno kariero: iz nepoznanega dekleta iz neke palestinske vasi ste postali kraljica nebes in zemlje!

Marija: **Gospod se je ozrl na nizkost svoje dekletice in mi je storil velike reči On, ki je mogočen (Lk 1, 48–49).**

V.: Običajno vprašanje človeku, ki je uspel: kaj je skrivnost Vašega uspeha?

Marija: **Gospodova služabnica sem, naj se mi zgodi po njegovi besedi (gl. Lk 1, 38).**

V.: Toda, ali ste si Vi predstavljali, kar se je pozneje zgodilo?

Marija: **Simeon mi je rekel: „Tvojo dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli iz mnogih src“ (Lk 2, 35).**

V.: To so bile skrivnostne, strahotne besede... Kako Vas je prizadelo?

Marija: **Vse te besede sem ohranila in jih v svojem srcu premišljevala (Lk 2, 19).**

V.: Kako malo ste podobni ženam, ki manifestirajo z gesli in pohodi za svoje svoboščine. Ne imejte me za nasprotnika žensk, toda, kaj Vi pravite glede teh feministk?

Marija: **„No, vina nimajo“ (Jan 2, 3).**

V.: Vi dobro veste, kako je danes na svetu. Strah nas prevzema: strah pred atomsko vojno, nespodobnost družbenih sredstev obveščanja, pomanjkanje virov energije, terorizem, kriminal, korupcija, mamila... Kaj menite, ali bo Bog še potrpečljivo obžalovan v vrednim svetom?

Marija: **„Od rodu do rodu izkazuje svoje usmiljenje vsem, ki mu zvesto služijo“ (Lk 1, 50).**

V.: Groza nas prešinja zaradi množične morije ljudstva, v katerem ste se Vi rodili. Nihče si tedaj ni mogel misliti, da bo nekaj deset let pozneje poljski papež pokleknil v Auschwitzu in s tem izpričal zmago ljubezni nad sovraštvom in ubijanjem.

Marija: **„Bog je dvignil svojo močno roko in razkropil je vse, ki so napuhnenih misli. Mogočne je vrgel s prestola in povišal je nizke“ (Lk 1, 51–52).**

V.: Toda, kje ste bili Vi v tistih tragičnih trenutkih svetovne zgodovine, ki se žal še vedno ponavljajo?

Marija: **„Poleg Jezusovega križa je stala njegova mati...“ (Jan 19, 25).**

V.: O mnogočem bi Vas rad še vprašal. Dovolite mi vseeno, da Vam zastavim isto vprašanje, kakor sem ga zastavil Jezusu: „Kakšen nasvet bi dali Vi danes temu nemirnemu in brezcilnemu človeštvu?“

Marija: **„Karkoli vam poreče, storite!“ (Jan 2, 5).**

Po Vat. radiu 22. 9. 79

PISMO SALEZIJANSKI DRUŽINI

Že kar v navado je prišlo, da salezijanski inšpektor občasno v skupnem pismu vsem članom salezijanske družine vošči ob večjih praznikih in sporoči nekatere važnejše novice iz življenja don Boskove družine. Tudi to pot je nekaj takih novic, ki bi jih vam rad posređoval in vam obenem izrekel velikonočno voščilo.

1. Obisk salezijanskega vrhovnega predstojnika

Vrhovni predstojnik Egidij Viganđ, sedmi don Boskov naslednik, nas bo obiskal v dnevih od 24. do 26. aprila letos. Salezijanci radi imenujemo svojega vrhovnega predstojnika don Boskovega naslednika, da s tem bolj zavestno povežujemo svoj poklic z don Boskovo izvirno karizmo (darom Svetega Duha) in z njegovo priprošnjo pri Bogu za učinkovitost našega poslanstva. Naše prenovljene konstitucije pravijo o vrhovnem predstojniku v prvi vrsti, da je „don Boskov naslednik“. In zato je „oče in središče edinosti vse salezijanske družine“, skrbeti mora za edinost in rast vseh članov don Boskovih duhovnih sinov in hčera in za njihovo stalno zvestobo salezijanskemu poklicu. To svojo nalogo izpolnjuje vrhovni predstojnik tudi tako, da občasno obiše kraje, kjer je salezijanska družina navzoča. Našo domovino je do sedaj obiskalo pet don Boskovih naslednikov: blaženi Mihael Rua leta 1904 in 1908, Pavel Albera 1911, božji služabnik Filip Rinaldi 1926, Peter Ricaldone 1938 in Alojzij Ricceri 1966 in 1977 leta. Samo prvi vrhovni predstojnik naše družbe, sv. Janez Bosko namreč, in njegov peti naslednik Renato Ziggotti, nas nista obiskala. Sedanji vrhovni predstojnik Egidij Viganđ je bil pri nas leta 1973, ko je imel v vrhovnem vodstvu salezijanske družbe službo svetovalca za oblikovanje sobratov.

Dragi bratje in sestre salezijanske družine, že sedaj vas vse toplo vabim na srečanje s sedmim don Boskovim naslednikom, ki bo na Rakovniku na zadnjo nedeljo v mesecu, dne 25. aprila ob 15.30. Voščilo, ki sem ga izrazil svojim sobratom v zvezi s tem važnim dogodkom, ponovim danes tudi vsem vam: „Daj Bog, da bi ta obisk sedmega don Boskovega naslednika prebudil v nas vse sile duhovnega veselja in predanosti poklicni poti.“

2. Pričakujemo imenovanje novega predstojnika inšpektorije

Vsakih šest let se navadno menja vodstvo inšpektorije. V avgustu letos bo poteklo šest let službe sedanjemu inšpektorju. Zato vrhovni predstojnik v smislu naših konstitucij in splošnega pravilnika že poizveduje med sobrati, kdo naj bi vodil inšpektorijo v šestletju 1982–1988. Pripravo za imenovanje inšpektorja spremljamo vsi odgovorno, predvsem seveda z molitvijo. Tudi vas, dragi bratje in sestre, prosim, da priporočate Svetemu Duhu vse, ki bodo na kakršenkoli način sodelovali pri izbiri predstojnika. Že sedaj pa priporočimo Bogu in Mariji Pomočnici tistega sobrata duhovnika, ki mu bo zaupano vodstvo Ljubljanske salezijanske inšpektorije, da bo službo predstojnika opravljal v zvestobi don Boskovemu duhu in Cerkvi.

3. Šestdeset let samostojnosti naše inšpektorije

Božji služabnik Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik, je z odlokem 18. novembra 1922 ustanovil dve samostojni salezijanski provinci: eno v Italiji s sedežem v Novari in drugo pri nas v Sloveniji s sedežem v Ljubljani na Rakovniku. Našo je postavil pod zaščito slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Tedaj je štela 81 članov, ki so bili porazdeljeni v petih redovnih skupnostih: Rakovnik v Ljubljani (1901), Radna (1907), Veržej (1912), Kodeljevo v Ljubljani (1919) in Zagreb (1922). Danes sta v Jugoslaviji dve inšpektoriji: naša s sedežem na Rakovniku šteje okrog 170 članov, hrvatska (ustanovljena 31. januarja 1972) s sedežem v Zagrebu pa nekaj nad 110. Prvi inšpektor pri nas je bil do leta 1926 Peter Tirone, Italijan po rodu in vrsto let ravnatelj salezijanskih zavodov v

Vrhovni predstojnik Egidij Viganđ z inšpektorjem Rudijem Borštnikom na Poljskem

slovanskih deželah, tudi na Rakovniku, in poznejši vrhovni katehet salezijanske družbe, drugi pa od 1926 do 1929 Poljak Stanislav Plywaczuk. Od tedaj naprej so bili inšpektorji Slovenci, in sicer: dr. Franc Walland (1929-1936), Ivan Špan (1936-1954), Avguštin Jakob (1954-1964), Martin Jurčak (1964-1970), Štefan Žerdin (1970-1976) in Rudi Borštnik (1976-1982).

Doba 60 let za redovno provinco ni veliko, vendar dovolj, da lahko že tudi iz preteklosti v luči dejavnosti božje previdnosti seveda, ki je vedno skrivnostna, načrtujemo prihodnost. Drevo raste iz korenin, sem dejal v govoru ob 75-letnici prihoda salezijancev v Slovenijo. Leta 1922 so bile korenine salezijanskega drevesa v slovenski Cerkvi dovolj močne, da je postalo samostojno. Naj ga Bog ohranja še naprej z zdravimi in močnimi koreninami, da bo obrodilo v vsakem času primeren sad.

4. Velikonočno voščilo

Vrhovni predstojnik Egidij Viganò je salezijancem 12. decembra 1981 v pismu *Znova skupaj načrtujmo svetost* zapisal: „*Mladi danes nujno potrebujejo naše svetosti. Kristus in Marija sta nas poklicala prav zaradi tega: naša svetost je najdragocenejši in najkoristnejši dar, ki ga lahko damo mladini.*“ Pred meseci je nekdo na seminarju o oznanjevanju dejal, da današnja industrializirana civilizacija, v kateri tehnični napre-

dek kaže jasna znamenja močne utrujenosti, ne odgovarja človeku na temeljna življenjska vprašanja o smislu življenja, o ljubezni, o etiki, o vrednosti in duhovnosti človeka. Za odgovore na ta vprašanja niso dovolj besede, potrebno je pričevanje, potrebni so oznanjevalci – svetniki. Naj vse vas letošnja velika noč znova okrepi v svetosti in prenovi naše mišljenje, ljubezen in dejanja, da bomo pričevalci vstalega Kristusa, kateremu bodo v nas in po nas prisluhnili bratje in sestre, posebno mladi, in doživeli srečo Resnice, Poti in Življenja.

VSEM, DRAGI BRATJE IN SESTRE, VESELO IN BLAGOSLOVLJENO VELIKO NOČ.

Rudi Borštnik, inšpektor

JANEZ PAVEL II. OBIŠČE »DON BOSCA«

„Don Bosco“ je lepa, moderna cerkev z župnijo v rimskem predelu „Cinecittà“ z 90 tisoč prebivalci. Salezijanci vodijo župnijo, mladinski dom, osnovno šolo in lastni radio „Don Bosco“. Pri pastoralnem delu salezijancem pomagajo razne laiške skupine: za delavsko mladino, študente, katehisti za pripravo otrok na prvo obhajilo, na birmo – vseh je čez 150, katehisti za odrasle, skupine družin, mladi sotrudniki, razne skupine mladih, itd. Vseeno ne zmorejo obvladati te največje rimske župnije.

Prvi je cerkev in župnijo obiskal papež Janez XXIII. leta 1959, potem Pavel VI. leta 1967 na praznik Rešnjega Telesa. Priporočil je vernikom tedensko srečanje pri sv. maši s Kristusom, „ki nas poučuje, tolaži, hrani, dela iz nas prave ljudi in nas vodi skozi čas v večno življenje.“

Letos pa je don Boskovo cerkev obiskal Janez Pavel II. Okrog njega se je zgrnilo okrog 6 tisoč vernikov, zunaj cerkve pa je ves velik trg in stranske ulice napolnilo ljudstvo tega predmestja. Bila je nedelja, praznik sv. Janeza Boska, ob 16.20. Z župnijsko skupnostjo je ostal pet ur.

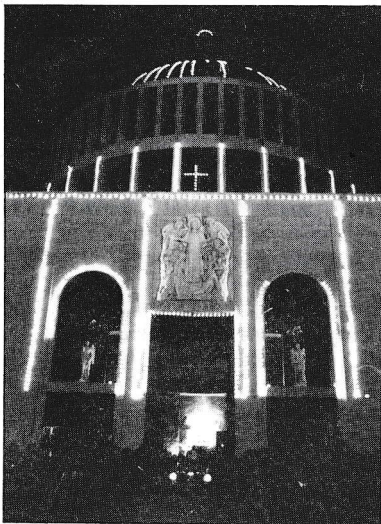
V mašni homiliji je papež med drugim dejal:

Kristus je na poseben in izreden način povezal skrivnost božjega kraljestva z otrokom . . . V zgodovini Cerkve je sv. Janez Bosko bil med tistimi, ki so najbolje razumeli

Jezusovo primero nebeškega kraljestva z otrokom. Bil je med najglobljimi poznavalci otrokove duše in med največjimi vzgojitelji mladine. Dojel je, da je vsakemu mlademu človeku božje kraljestvo dano kot naloga, da jo izpolni . . .

Don Bosko je to resnico dojel tako, kakor jo more dojeti samo svetnik. V njej je našel svojo karizmo, svoj posebni poklic . . . Ljubil je božje kraljestvo v otroku, zato ga je vzgajal in zanj ustanovil številne ustanove in celo družbo, ki naj njegovo delo nadaljuje z njegovim duhom.

V nagovoru je papež pozdravil poleg salezijancev tudi Hčere Marije Pomočnice, ki prav tako delajo v tem predmestju, in raznovrstne laiške skupine.

Cerkev sv. Janeza Boska

Dotaknil se je raznih težav, ki prizadevajo zlasti mlade, ki so nezaposleni, in naloge, ki jih imajo salezijanci zanje. „Ceprav je redno delo salezijancev v velikih vzgojnih zavodih, je vendar njihova vzgojna naloga prav tako tudi v župnijskem pastoralnem in apostolskem delu. Oblikovati morajo vest, razum in voljo mladim in jim pokazati prave cilja življenja.“

Papeža je še posebej pozdravilo šest tisoč otrok, dečkov in deklic, in potem vse razne župnijske skupine sodelavcev in sodelavk. Janez Pavel II. se jim je zahvalil za njihovo delo in jim priporočil, „naj bodo kakor korenine, iz katerih prihaja moč, rast, lepota in različnost dejavnosti, kakršna je tudi v naravi . . . in naj prinašajo duhovne sadove v to ogromno župnijo . . .“

Še posebej se je pomudil pri skupini za tisk, ki izdaja župnijski list in pri skupini, ki ureja župnijski radio „Don Bosco“. Papež jim je dejal: „Se vidi, da sem v salezijanski župniji: to je moderna župnija, ki deluje z modernimi sredstvi družbenih občil . . . Vi ste apostoli z besedo v tisku in z besedo po radiu, ker imate isti namen in isti cilj kakor oni, kakor ga je imel don Bosko . . .“

Posebno srečanje s papežem je imel župnik s svojim župnijskim svetom. „Župnijski svet“, je dejal papež, „je zelo pomemben organizem. Vsak odsek v njem ima svoje področje dela, ki ga pa ne sme presegati. — Želim vam, da bi bili dober župnijski svet in da bi naši

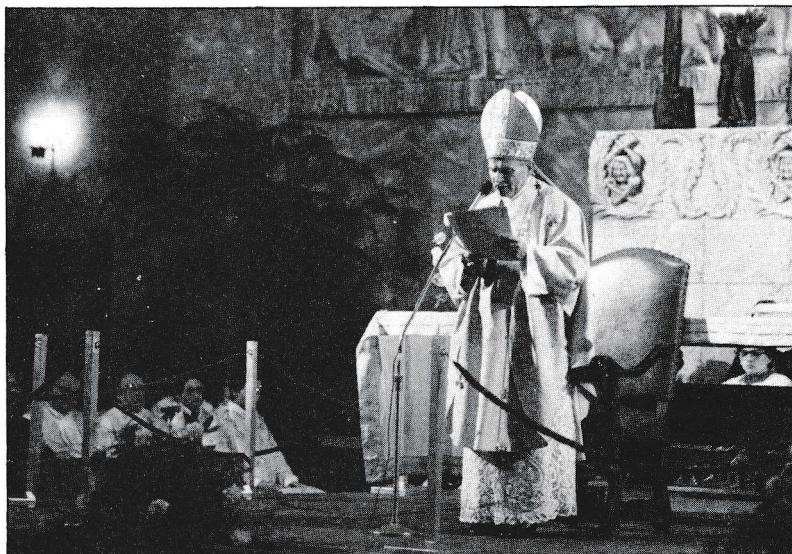
čas tudi za molitev; molite, da bi prejeli božje darove, posebno dar, da bi prav svetovali vašemu župniku."

Papež je bil zelo vesel srečanja s 70 sestrami Hčera Marije Pomočnice, ki delujejo v župniji s podobnimi dejavnostmi kakor salezijanci. Navzoča je bila tudi novoizvoljena vrhovna predstojnica m. Rosetta Marchese,

Kljub velikemu prizadevanju salezijancev in Hčera Marije Pomočnice je v tej mestni četrti še veliko mladine, ki ne ve kam s časom in s svojimi življenjskimi močmi, ki so otopeli za življenje. To misel je izrazil papež v pogovoru s sestrami. Njenim navdušenim dekletom, ki apostolsko delujejo pa je zaželel, da bi ostale vedno duhovno mlade, da bi pomagale zmagovati nad svetom zla in bi mu nikoli ne podlegle.

Še srečanje s salezijansko skupnostjo. Papež je za slovo dejal: „Prevzeli ste veliko nalogo. Imate zelo veliko župljanov, kakor se spodobi salezijanski družbi. Nadaljujte še naprej tako. Naj Bog blagoslovi vaše redovno, salezijansko življenje, da bi vedno čutili srečo salezijanske karizme, ki je tako dragocena za Cerkev. To vam pravim tudi zato, ker imam glede tega nekaj osebne izkušnje.

Po ANS 3/1982

Janez Pavel II. govori v cerkvi sv. Janeza Boska v Rimu

Janez Pavel II. na obisku župnije sv. Janeza Boska v Rimu

DON BOSKO IN MARIJA POMOČNICA MATERINA POSVETITEV

1. Umrljivost dojenčkov

Ena izmed značilnih posledic pomanjkljivega poznanja higijenskih zakonitosti in širjenja nalezljivih bolezni vse do začetka našega stoletja je bila umrljivost dojenčkov. Na začetku prejšnjega stoletja, ko se je rodil 1815 sv. Janez Bosko, je od sto rojenih otrok umrlo približno šestdeset v času od rojstva do petega leta.

2. Prošnja za božjo pomoč

Ob pomanjkanju naravnih zdravstvenih in higijenskih pripomočkov so se ljudje zatekali k nadnaravnim silam. Krščanski starši, zlasti matere, so svoje otroke izročali božjemu varstvu in varstvu svetnikov. Bili so prepričani, da se bo Bog, ali katera druga Bogu bližja oseba, zavzel za sebi izročena otroka.

Tudi mati Marjeta, mati sv. Janeza Boska, je svojega drugorojenca posvetila Bogu in zlasti še Materi božji Mariji. Pri tem je posnemala zgled matere božje Marije, ki je po takratni judovski navadi darovala svojega sina Jezusa v templju Bogu. O tem nam priča sv. Janez Bosko v svojih življenjepisnih spominih in pri tem navaja besede svoje matere, ki je dobesedno rekla: „Ko si se rodil, sem te

posvetila Materi božji Mariji. Ko si začel študirati, sem te priporočila njej, da bi te ona kot mati sprejela za svojega sina. In sedaj, ko vstopaš v bogoslovje želim, da bi bil ves njen." Te besede je mati Marjeta rekla svojemu 20-letnemu sinu Janezu 29. oktobra 1835 na predvečer njegovega odhoda v bogoslovno semenišče.

3. Mati Marjeta je posvetitev vzela zares

Ne bomo rekli, da mati Marjeta ni imela pri posvetitvi svojega sina Janeza materi božji Mariji skrite želje, da bi ji Marija ohranila pri življenju in zdravju njenega otroka. Toda ostala je pri tem pri dejstvu, da ga je posvetila Materi božji. Ko je bil Janezek živ in zdrav, je imela to za dar Matere božje. Zato je iz hvaležnosti vzela zares svojo posvetitev in svoje darovanje.

4. Ravnati z otrokom kot z Bogu posvečenim darom

Gotovo se iz naših veroučnih ur spominjamo, kako so nam kateheti in pridigarji stavili za zgled Origena, ki je ob svojem sinu dojenčku klečal in molil presveto Trojico, ki je bila po krstu navzoča v telesu in duši njegovega sina.

Tako je mati Marjeta ravnala s svojim sinom dojenčkom in detetom Janezom. Janezek je bil za mater Marjeto vedno Materi božji darovan otrok. Mati božja, ga je na poseben način, kot svojega otroka izročila Marjeti Occhionovi Bosko, zato skrbi za njegovo telo in oblikuje njegovo dušo. Za mater Marjeto je bil njen sinček tudi pri najbolj intimno človeških dejanjih, ki jih vsaka mati mora izvrševati s svojim otrokom dojenčkom in detetom, predvsem Marijin dar in božji otrok.

To ravnanje z otrokom kot božjim darom in članom božje družine daje sicer zelo človeškim dejanjem posebno kvaliteto ali posebno lastnost, ki se kaže v svetem spoštovanju. Kakor s sveto hostijo ne ravnamo kakor z navadnim kruhom, temveč jo v danih okoliščinah na najbolj dostojen način skušamo zaužiti, tako tudi z otrokom, za katerega vemo, da je božji dar in božji otrok ravnamo na čim bolj spoštljiv način, ki ga zmoremo v danih okoliščinah.

Otrok, ki z njim ravnajo na tako izredno spoštljiv način, občuti na svojem bitju visoko vrednost, ki jo nosi v sebi. Tega sicer ne zna in ne more izraziti, ker gre za neko osnovno izkustvo človeškega bitja, toda v njem se oblikuje osnova, iz katere je mogoče najti najprimernejši odnos do Tistega, zaradi katerega z otrokom tako ravnamo.

Tak otrok si je že v nežni mladosti razvil sposobnost, da bo mogel priti v tesen stik z Bogom, zaradi katerega so z njim v nežni mladosti tako spoštljivo ravnali.

Ni je bolj za človeka naravne stvari kot je otrok, zlasti še dojenček in otrok v detinski dobi. Prav zato pa je toliko bolj učinkovito „nadnaravno“ gledanje in ravnanje z otrokom, ki gleda v njem božji dar, božjega otroka in nekaj, kar smo sami Bogu ali božji materi Mariji darovali.

Mati Marjeta je smatrala Janezka za božji dar, gledala je v njem božjega otroka in ga nadvse ljubila. Prav zato ga je kot svoje najdražje darovala in izročila božji materi Mariji.

Če materino razmerje do otroka sloni na taki ravniveri, potem mora tudi njeno razmerje biti kakovostno postavljeno na višjo, nadnaravno raven. Taka nadnaravna raven človeških razmerij vodi k čisto posebnemu vzgojnemu delovanju, ki mora prinesiti izredne vzgojne uspehe.

Ta razmerja so potem tudi za Boga in mater božjo Marijo osnova za posebno izbiro apostolskega udejstvovanja. Ne bomo rekli, da si je mati Marjeta zaslužila za svojega sina nadnaravno videnje pri devetih letih, je pa gotovo pripomogla, da je devetletni Janezek bil sposoben sprejeti sporočilo takega videnja.

Valter Dermota

OBLIKOVATELJ LESA IN VZGOJITELJ DUHA

Lik salezijanca pomočnika Stanka Pečnika

Njegova osebna izkaznica

Stanko Pečnik je doma iz Jablanice v boštanjski fari. Luč sveta je zagledal 26. decembra 1912, nosi torej že sedmi križ, vendar vedno z nasmehom in delavno prizadevnostjo. Bližnji salezijanski dom na Radni, ki je pripravljaval nove moči za salezijansko delo, je v svoj oratorij privabljal okoliško mladino in med njimi tudi Stanka. Tedaj je bil oratorij zelo živ. V njem je don Boskova duhovna delavnica oblikovala mlade ljudi v poštene

državljanke in dobre kristjane. V ta namen je gojila razne kulturne in športne dejavnosti in zavest božje navzočnosti v življenju človeka in s tem odgovornost za večno usodo svojega življenja. Sadovi te „delavnice“ so še danes vidni . . .

Izmed fantov, ki so prihajali v oratorij, je don Bosko poklical v svojo službo za vzgojo mladine kar lepo število fantov, pa tudi dekleta so se po njihovem zgledu oklenile don Boska v družbi Hčera Marije Pomočnice. Med njimi je bil tudi Stanko. Don Bosku se je pridružil na Radni leta 1937, za vedno pa že med zadnjo vojno leta 1941 kot

mizarški mojster v Deškem vzgajališču na Selu v Mostah v Ljubljani.

Na Selu v Deškem vzgajališču, kjer so imeli salezijanci svoje obrtne šole za mizarstvo, krojaštvo in čevljarstvo, je bila za Stanka Pečnika velika šola ne samo v oblikovanju lesa, temveč predvsem v vzgajanju družbeno prizadete mladine.

Po vojni leta 1945 je nekaj časa delal v salezijanski strokovni šoli v Veroni, potem pa v Leusdenu, skupaj z Jožetom Zajcem, kamor ga je povabil novi nizozemski inšpektor Hanibal Bortoluzzi, da bi organiziral obrtne delavnice za

zapuščeno mladino, ki je tedaj na Nizozemskem ni manjkalo. — Naj mimogrede povemo, da je bil Hanibal Bortoluzzi prvi magister slovenskega noviciata na Radni od leta 1923 do 1930. Odlično se je naučil našega jezika in imel zelo rad Slovence. Umrli je star 92 let v Monteortoneju pri Padovi. Od zaslužnega salezijanca se se šli posloviti tudi predstavniki naše inspektorije na pogrebu 9. februarja letos.

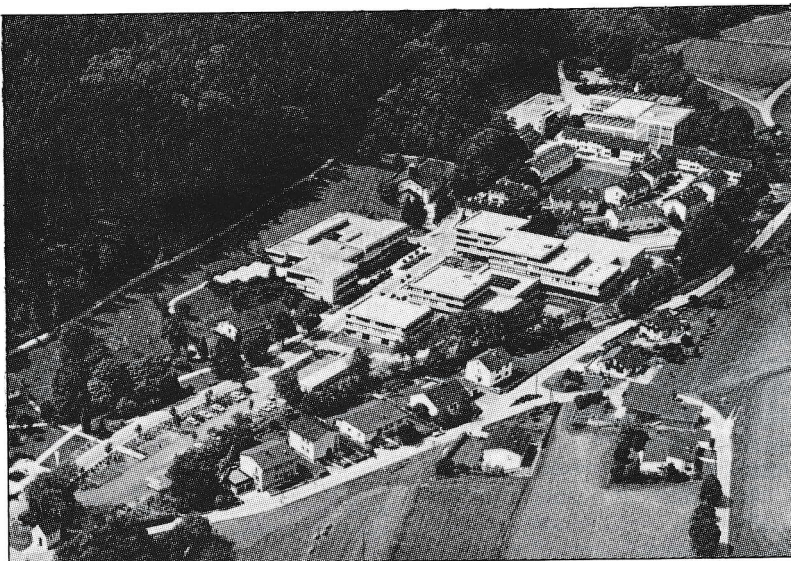
Ko je bilo v Leusdenu vse lepo urejeno, je Stanko Pečnik šel leta 1950 na pomoč salezijanski inspektoriji v Münchnu, ki je prav tedaj ustanavljala obrtne šole v 70 km oddaljenem Waldwinklu.

Waldwinkel je v lepi, široko odprti dolini. Na desni jo obdajajo griči, posejani z vasmami, na levi pa jo obdajajo obširni gozdovi.

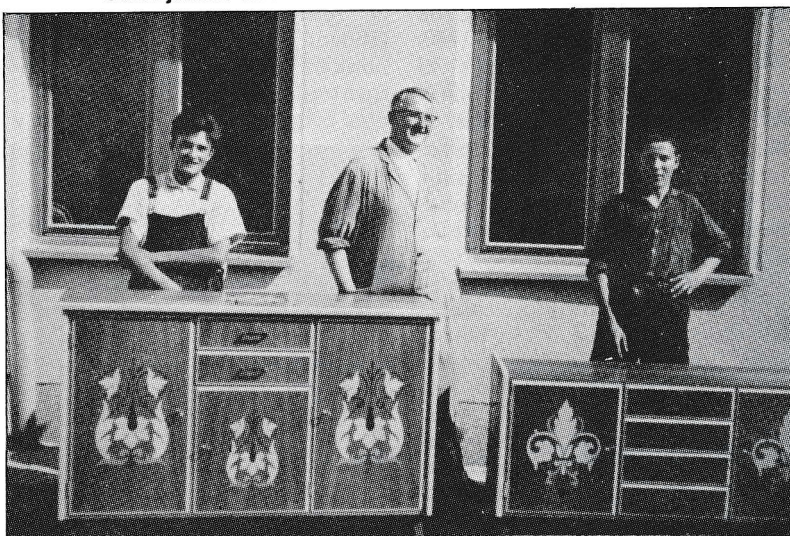
Po zadnji vojni leta 1950 so salezijanci uredili obrtne šole v 20 do 25 dolgih pritličnih hišah, v katerih so med vojno stanovali delavci vojnih tovarn bližnjega industrijskega mesta Waldkraiburga. Hiše so bile predelane v delavnice, šole in bivalne prostore. Obrtna šola je imela osem obrtnih smeri z 250 gojenci. V njej se je do leta 1966 izučilo nad 1000 gojencev. Danes so to ugledni mojstri.

Po letu 1967 so salezijanci z državno pomočjo 60 milijonov mark popolnoma preuredili ves kompleks zgradb in tudi učnega načrta. Blagoslovitev novega šolskega sestava je bila 31. maja 1979. Sedanje strokovne šole obsegajo 20 sodobnih strok, vse do elektronike. Gojenci so razdeljeni v 25 skupin po 15, vsaka v svoji stanovanjski hiši in z dvema vzgojiteljema. Vzgojitelja vsake skupnosti imata vso vzgojno in učno odgovornost zanj.

Delavnice in šole vodijo mojstri z državno kvalifikacijo. Učna doba traja redno tri leta, za trgovsko, risarsko, industrijsko šolo, za elektrotehniko in strojno mehaniko pa tri in pol leta. Učni program je zelo zahteven. Vsako leto konča šolo okrog 80 gojencev. Izpite delajo pred državno komisijo in dobijo naslov kvalificiranega pomočnika določene stroke. Veli-

Salezijanske strokovne šole v Waldwinklu na Bavarskem

Salezijanec Stanko Pečnik — mojster in vzgojitelj v strokovni šoli v Waldwinklu

ko od njih nadaljuje študi v višjih strokovnih šolah. V zadnjih 20 letih se je v naših šolah izučilo čez 2000 gojencev, ki so danes nekateri inženirji, tehniki, obrtni mojstri v raznih podjetjih ali samostojnih delavnicah. Pred nekaj leti je bilo evropsko mladinsko tekmovanje vseh obrtnih strok v Franciji. Tekmovanja so se udeležili tudi naši gojenci. Dosegli so najvišje odličje v mizarski in strojno-mehanični stroki.

Šolsko leto traja od septembra do konca julija. Prijav novih gojencev je vedno več kot jih je mogoče sprejeti. Za vikend gredo gojenci, ki imajo domove blizu, k svojim, drugi pa vsak mesec. Teoretična šola je usklajena s praktično v delavnicah. Vse učno in vzgojno osebje ima dvakrat na leto nekaj-

dnevne državne strokovne tečaje za posodabljanje.

V to nemško urejenost, organizacijsko natančnost in zahtevnost pa dajejo salezijanci lepo dozo don Boskove sproščenosti, domačnosti in veselega razpoloženja. Tako je tudi srečanje s Kristusom neprisljano in v vsej svobodi odločanja za krščansko življenje, nekateri pa tudi za salezijansko delo med mladino.

Stanko Pečnik dela v tej veliki vzgojni ustanovi že 32 let. Tako se je vživel vanjo, da se v njej počuti kot doma. Svoj življenjski načrt je v polnosti dosegel kot salezijanec laik z oblikovanjem lesa in vzgajanjem duha svojih gojencev.

Po podatkih Stanka Pečnika - stk

MATI ROSETTA MARCHESE

NOVA VRHOVNA PREDSTOJNICA

HČERA MARIJE POMOČNICE

Vrhovni občni zbor sester družbe Hčera Marije Pomočnice je sklenil svoje skoro polletno delo 27. februarja letos. Glavno in najodgovornejše delo zbora je bila preverba njihovih konstitucij za dokončno potrditev in za pokoncilsko prenovu družbe. To delo so opravile sestre z izredno natančnostjo, z zavestjo odgovornosti in s pravo ljubeznijo do svoje ustanoviteljice sv. Marije Dominike Mazzarello, katere stoto obletnico smrti so obhajale lani v znamenju duhovne prenove in priprave na svoje zborovanje v Rimu.

Drugo odgovorno dejanje, ki presega delo zbora, a se vpleta v vse prenovitveno delo družbe, je bila izvolitev nove vrhovne predstojnice. Dosedanji materi Ersiliji Canta je potekla službená doba. Družbo je vodila izredno modro in je bila zelo priljubljena pri sestrah, v vodstvu Cerkve pa zelo cenjena.

Izbira nove vrhovne predstojnice se je zato zdelo, da ne bo lahka. Nekaj dni pred volitvami je neka sestra pisala novoizvoljeni m. Rosetti Marchese: „Mati Rosetta, upam, da nova predstojnica ne bo izvoljena že pri prvem glasovanju. Zelo upam in si želim!“ M. Rosetta ji je takoj odgovorila: „Le bodite mirni, minili so časi, ko so na zborih volitve končale že s prvim glasovanjem.“ In kaj se je zgodilo? 24. oktobra ob 9.00 so zborovalke pričele z volitvami, ob 9.20 so bile že končane. Izbrana je bila prav m. Rosetta Marchese, z veliko večino glasov.

Kdo je m. Rosetta? Zadnje šestletje je bila v vrhovnem svetu kot vizitatorica. Rodila se je 20. oktobra 1922 v Aosti, kjer imajo sestre že od leta 1917 veliko ustanovo. Oče jo je vzgajal strogo in zahtevno, medtem ko je mati blažila njegovo strogost z milobo. Bogu se je posvetila z zaobljubami leta 1941, potem je študirala literaturo na milanski katoliški univerzi. Sosestre se je spominjajo kot zelo odločno in vso predano dolžnosti. Po doktoratu leta 1947 je bila profesorica v Turinu. Leta 1959 so jo predstojnice poslale za ravnateljico v Caltagirone na Siciliji, v

popolnoma nov svet, potem 1962 v Rim. Že leta 1965 je postala inspektorica rimske province, leta 1973 pa znova inspektorica, tokrat v Lombardiji. Ni še končala šestletja, ko je bila na občnem zboru izbrana za članico vrhovnega sveta kot vizitatorica.

Naloga vizitatorice je obiskati vse domove sester določene pokrajine, se pogovoriti z vsako sestro posebej, se pozanimati za splošne in osebne probleme in jih skušati rešiti ali vsaj nakazati možne rešitve, in o vsem poročati vrhovni predstojnici. Najprej je obiskala nekatere italijanske inspektorije, potem obe francoski, obe belgijski in še inspektorijo v

Zairu. Odlično obvlada francoščino, pa tudi v nemščini se znajde. Zato je obiskala še nemško in avstrijsko inspektorijo.

Kako to, da so izbrale sestre tako odločno m. Rosetto? Ker je kot vizitatorica pokazala svoje razumevanje za sestre. Znala jih je poslušati, sprejeti, jim svetovati stvarno in ne s praznimi besedami. Tako so se „beli fižoli“ v volilni skrinjici čez mero pomnožili.

Seveda sester niso vodili pri izbiri nove predstojnice samo človeški oziri, njena izredna človečnost. Za pravo izbiro so tudi veliko molile po vsem svetu, kjerkoli sestre delujejo. Pred začetkom svojega zbora so zborovalke poromale v rojstni kraj svoje ustanoviteljice sv. Marije Mazzarello, v Mornese, k izvirom svoje družbe. Po vrnitvi v Rim so nadaljevale duhovno pripravo na zbor in na volitve s tridnevnic, ki jo je sklenil vrhovni predstojnik Egidij Viganò z evharističnim slavjem, med katerim se je vsa družba na predlog dotedanje vrhovne predstojnice Ersilije Canta posvetila Svetemu Duhu. Tako se je duhovno tesno povezala vsa skupnost zborovalk, postale so eno srce in ena duša.

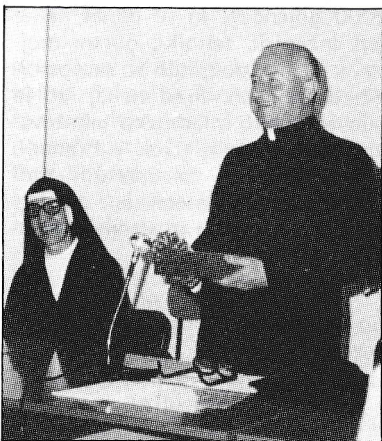
Prav ta duhovna edinost vseh zborovalk je izbrala m. Rosetto Marchese za svojo novo vrhovno predstojnico.

Potem se je pričelo delo zbora: pregledati na temelju šestletne izkušnje veljavnost že drugih pokoncilskih konstitucij. Že drugih! Ugotoviti je bilo treba kako konstitucije jasno in nedvoumno izražajo duha don Boska in sv. Marije Mazzarello ob upoštevanju koncilске prenove, kakor to zahteva Apostolski sedež od vsake redovne družbe, da bo mogla v današnjem času uspešno izpolnjevati svoje poslanstvo.

Delo preverbe konstitucij je bilo opravljeno prav z žensko skrbnostjo in potrpežljivo natančnostjo. Ko jih bo Apostolski sedež dokončno potrdil, bodo konstitucije spet temeljni kamen za prihodnost družbe Hčera Marije Pomočnice in njenega življenja in dela za Cerkev, stk

Dosedanja in novoizvoljena vrhovna predstojnica

Egidij Viganò izročá „don Boskovo pismo

SREČANJE SALEZIJANSKIH POMOČNIKOV V ZAGREBU

Bratska srečanja sobratov salezijanskih pomočnikov so v navadi že nekaj let. V dogovoru s predstojniki so se tokrat zbrali v Zagrebu. Mnogi so tam delali in jih veže spomin na sobrate in predstojnike.

Hrvaški provincial Milan Litrić

Deset let je preteklo od ustanovitve hrvatske inspektorije. V tem času so se radi obiskovali, posebno ob slovesnostih, proslavah in tudi ob pogrebih. Skupaj so tudi imeli duhovne vaje.

Lepo je povedal v svoji konferenci hrvaški provincial Milan Litrić:

„Veseliti se moramo vsega dobrega v Družbi. Delajmo dobro, najsi bo v inspektoriji sv. Cirila in Metoda ali pa v provinci sv. Janeza Boska. Družbi nas skupni cilj, salezijanski način življenja. Letos praznujemo 60-letnico salezijanskega dela na Hrvaškem. Pred 60 leti so prišli prvi salezijanci na Knežijo. Deset let je, odkar obstaja naša provinca sv. Janeza Boska. Zdaj pričakujemo prihod vrhovnega predstojnika. Vse to so svetle točke, dnevi optimizma, ki nas združujejo in se jih moramo iskreno veseliti.

Radi se informirajmo o našem delu. Vsak član naše skupnosti naj si po svojih močeh prizadeva, da bo delo sobratov poznano in cenjeno. Za zgled so nam lahko nekateri stari redovi, ki skrbno zapišejo in objavijo vse, kar je njihova skupnost ustvarila.“

Evharistično slavlje je bilo v cerkvi sv. Janeza Boska v Podsusedu. Somaševali so z obema inspek-

torjema domači ravnatelj in župnik ter Andrej Majcen. Na začetku je vse pozdravil župnik in poudaril: „V tej cerkvi so slovenski salezijanci pustili veliko znoja in žuljev.“ Ravnatelj pa je v homiliji dejal med drugim: „Don Bosko je bil božji človek, vse življenje je delal za mladino po božjem navdihu: z ljubeznijo, z razumom in z vero. Podobno moramo tudi mi, ki smo njegovi duhovni sinovi. Smo čani njegove redovne družbe in ne kakega podjetja. Vsi smo don Boskova družina...“

Hrvaški provincial nam je dal v spomin na srečanje hrvaški prevod okrožnice vrhovnega predstojnika o sredstvih obveščanja.

Popoldansko srečanje se je nadaljevalo na Knežiji v uri molitve pred Najsvetejšim. Skupaj z gostitelji smo razmišljali o skupnem delu, molitvi in življenju.

Obiskali smo poleg cerkve Marije Pomočnice še gradnjo nove cerkve v Jarunu, predmestju Zagreba. Občudovali so pogum hrvaških salezijancev, da so se lotili gradnje cerkve v teh težkih časih. Občudovali smo delo mizarskih mojstrov in še posebej umetniško delo salezijanca Stanka Gašpareca v Podsusedu in na Knežiji. Marsidko od nas je imel prvič priložnost videti veliki don Boskov mozaik, kipe in oltar.

Vsi smo si zaželeli, naj bi se ohranjala ta povezanost, sodelovanje in izmenjava obiskov. Vse to nas duhovno bogati.

Vsem predstojnikom in sobratom, ki so se tako potrudili in nas presenetili s svojo gostoljubnostjo, smo iskreno hvaležni.

Ivan Kogovšek

MLADI ZA MLADE

Avantura. Če greš s te ali z one strani, vedno prav prideš. Potrebno je le izostreno oko, prijazna beseda in nasmeh. Potem se odpre pred tabo brezmejnost, tako da sploh več ne veš, kje si.

Svet mladega človeka. Svet brez primere. Človek bi mislil, da ni tako. Zguljene kavbojke, lepo urejeni lasje, upodobitev po priljubljeni filmski zvezdi, zraven pa še nekaj neumnih idej o prihodnosti. To je vse. Za drugo tu ni prostora. Na koncu pa moraš porazen z bojnega polja. Zunanost pogosto vara. Izsiljivega pustolovca pa niti najmanj ne zadovolji.

Tokrat je bil v Želimpljem že drugi tečaj duhovnih vaj za osmošolce. Videti je, da se ti mladi fantje kar radi odzovejo povabilu. Medtem ko vanje butajo takšni ali drugačni valovi, ki povzročajo v njih občutne spremembe, jim še kako dobro dé dan „v samotnem kraju“. Kot osmošolci pa stojijo tudi na križišču svojega življenja. Zelena luč na semaforju odpirá pot v več smeri. „Katero izbral si boš ti? Vabi široka te cesta in ljudje, ki hitijo po njej...“ Mladi o vsem tem razmišljajo, se pogovarjajo, posvetujejo pa tudi odločajo. In kako naj vse to store, če hočejo storiti zares „v duhu in resnici“, sredi vsakdanjega meteža? Ali ne govori Bog v rahlem šelestenju...?

So pa še drugi nagibi, ki v mlademu fantu vzbudijo žejo po odmaknjenosti „v puščavo“.

„V Želimplje sem prišel, da bi še bolj poglobil svojo vero, odnos do Boga, da bi več molil in razmišljal ter se poboljšal, kot pravi mama,“ našteva zgovoren fant iz Kostanjevice. Tone bi rad „užival ob lepem petju in igri“. Drugače Peter, ki je prišel na duhovne vaje zato, da bi „razmišljal o svojem poklicu ter navezal nove prijateljske vezi s sovrstniki. Sicer pa,“ tako sam pravi, „v Želimpljem mi je zelo všeč. Vedno rad pridem. Vse je tako domače, prijetno in preprosto.“

Zdi se, da mlademu človeku kar ugaja urejenost, red, da je dan načrtovan s peštrim urnikom. Zdaj igra, zdaj molitev, premišljevanje, sprehod, čiščenje. „Potreben je sicer napor, a kaj je ta proti energiji, ki se skriva v mladem človeku“, ugotavlja z Janezom,

in on nadaljuje: „To, da je v dnevu veliko različnih programov, se mi zdi zelo dobro in koristno. Ko sem prišel prvič v Želimplje, sem mislil, da bomo samo molili. Potem pa sem videl, da se vse med seboj lepo prepleta in eno dopolnjuje drugo.“

„Vsaka točka pa zahteva celega fanta. Za primer vzemimo igro: fant se mora vanjo vključiti, sprejeti svojega partnerja, soigralca, potrpeti. Čas igre mora nujno izkoristiti samo za igro, ker bo po njej sledila druga točka, morda še zahtevnejša od te. Pri njej pa bo lahko aktivno sodeloval le, če se je prej dobro sprostil. Če pa se mlada glavca ‚nasloni‘ ob diapozitivu, resnem premišljevanju, tega smo veselili. Naj ga duhovni program vsaj utruji, da si bo potem zaželel razvedrila, igre, spremembe“ (g. Janko Novak, voditelj duhovnih vaj).

Tudi v Želimpljem je na takem duhovnem srečanju že v praksi delo po skupinah. Tako je tudi v velikih skupinah možno ustvariti več sodelovanja. „Vsakdo lahko mirno izreče svojo misel, mnenje, spoznanje. In to je navadno zelo izvirno in življenjsko,“ pove pogumni Moravčan. Če je mlademu človeku poslušanje polurnega razmišljanja, meditacije ali konference nekaj mučnega, mu bo ob takem načinu dela prijetno, in čas mu bo kaj hitro potekel. Ob določeni tematiki, ki jo skupina dobi v obdelavo, se ponavadi razvije prava debata. Vsakdo da svoj dedež. Čeprav je majhen, pomeni za tistega, ki ga je prispeval, nekaj velikega in pomembnega. Ni čudno, saj je do povedane misli moral vsak sam najprej priti, jo oblikovati — torej je „zrasla“ v njegovi glavi. Dasiravno je v skupini še kakšen bolj „vase zaprt“, je neprimerno več tistih, ki

so za dialog odprti. Prav ti pa naredijo, da je ozračje v skupini prijetno in dinamično. Pogosto je po končanem delu po skupinah celo slišati: „Tako hitro je minilo, da nam je še časa zmanjkovalo.“

Vidimo, da je delo na takih duhovnih vajah zelo pestro in razgibano. Od tistega, ki mlademu fantu pomaga, da bo od takega srečanja odnesel čim več dobrega in koristnega za svoje življenje, zahteva to veliko truda in napora. Kljub vsemu pa je le prijetno in lepo. „Čudovito doživljaš fante, njihovo navdušenje, pomanjkljivosti, dobrohotnost. Če se pojavi kakšen izgred glede discipline, izrazov ali česa podobnega, nam tudi to pripomore k dobremu. Tedaj človek pomisli: Kaj bi govoril o življenju na drugem svetu, ko pa moram pomagati temu človeku — tukaj, v situaciji, v kateri se nahaja, z napakami, ki jih ima. Celotna skupina pa mora biti v službi reševanja takih problemov. Potrebni so tako boljši in vzornejši fantje kakor tudi taki, ki v svoji mladostni neučakanosti ne vedo, kam s svojo energijo. Tako nastane v skupini dinamika in proces, torej rast“ (g. Janko Novak).

„Mnogi fantje odhajajo od takih duhovnih vaj resnično prenovljeni, polni novih načrtov in moči, polni navdušenja za „graditev boljšega sveta“. To dokazujejo sklepi, ki jih naredijo ob koncu srečanja. Vidi se velika pripravljenost mladega človeka, da bi postal boljši, da bi bil bolj plemenit, da bi s svojim življenjem še bolj oznanjal in pričal za Kristusa. Če se bo potem vsak dan, v okolju, v katerem živi tudi trudi, da bo to izvrševal, potem so taki dnevi obrodili svoj sad.“

Peter Ivančič

DOMAČE NOVICE

DON BOSKOV PRAZNIK NA RAKOVNIKU

Zadnje nedeljo v januarju je slovenska salezijanska družina obhajala spominski dan svojega ustanovitelja, sv. Janeza Boska. Številni sodelavci in molivci so napolnili rakovniško cerkev, ki je bila tokrat skoraj premajhna. Zaradi nenadne bolezni inšpektorja Rudija Borštnika, je popoldansko bogoslužje vodil ravnatelj želimeljske skupnosti, Stanislav Hočevar. Procesija ministrantov, salezijanskih bogoslovcev in sobratov duhovnikov, je pričevala o mladostni svežini evangelija. Dvajseto stoletje nam sicer hoče vtepti v glavo prepričanje, da je religija nesodobna, saj nas družba sili, da vse gledamo pod daljnogledom koristi. V življenju se mnogokrat obnašamo kakor da Boga ne potrebujemo. In kakšni so naši novi ideali? Prijateljstvo, ljubezen, Bog, mar je vse to laž? Salezijanci vedno obhajamo praznike v velikem občestvu. To ni mitizacija osebnosti, ampak vračanje k izviru, k življenju v duhu ustanovnika.

Ponosni smo, da je v preteklem stoletju živel človek, ki je bil hraber, neupogljiv in vedno v prvi vrsti. Z njegovim apostolatom je v Cerkvu ponovno zaživela vera, upanje in ljubezen. Pokazal je na dragocenosti z ulice, ki jih moramo pobrati in pravilno usmeriti.

Po maši so rakovniški mladinci uprizorili igro Beg in iskanje, ki je delo enega izmed njih. Mladi rod se je znašel v slepi ulici, saj mnogi podirajo tradicijo, a novo je problematično, ker ne vzdrži kritike. Kristusov obraz je zakril prah stoletij, zato mladi ostajajo opeharjeni za čistost in lepoto. Turinski „neumnež“ pa tudi danes podira pregraje, ki so nastale med staro in novo generacijo, med starši in otroki. V središče svojega vzgojnega dela je postavil Kristusa in na široko odprl vrata tabernaklja. Razum, ljubezen in vera so „hrana močnih“ in stebri preventivne vzgoje.

Don Bosku so njegovi dečki „ukradli srce“. Z njimi je živel štiriindvajset ur. Ni imel časa zase, a skrb za druge je oblikovala svetnika, ki je aktualen v vsakem času in na vsakem kraju. Njegovo

srce ostaja vedno z mladimi: „Kdor ve, da je ljubljen, ljubi, in kdor je ljubljen, doseže vse, zlasti od mladega človeka.“

Branko Balažič

SREČANJE BIVŠIH GOJENCEV

Na praznik sv. Družine lani je bilo v Želimlju srečanje bivših gojencev. Dijaki, ki so nekoč študirali v Verski srednji šoli, so se po dolgem času zopet srečali. Vsi so bili lepo razpoloženi. Zopet so se spomnili na leta, ko so še sedeli za šolskimi klopmi ter se „dajali“ z gimnazijskimi knjigami, zopet so zapeli, sestavili ansambel ter zaigrali. V skupnem pogovoru so izrazili željo po nadaljnji medsebojni povezanosti in načrtovali nova srečanja.

Vrhunec srečanja pa je bilo skupno obhajanje svete evharistije, ki jo je vodil ravnatelj želimeljske skupnosti g. Stanko Hočevar. V homiliji je med drugim poudaril, da se moramo danes vsi zavedati svoje odgovornosti v Cerkvu. Ta odgovornost pa se ne sme kazati le v nekem splošnem in načelnem razpravljanju o krščanskih idejah, temveč v konkretnih dejanjih. Ta pa naj vsakdo izvršuje v slogu življenja, ki si ga je izbral.

Peter Ivančič

TEDEN DUHOVNOSTI V RIMU

Od 24. do 30. januarja je bil v naši vrhovni hiši v Rimu teden duhovnosti o poklicih v naši salezijanski družini. Poleg vrhovnega predstojnika dr. E. Viganoja in nove predstojnice sester HMP m. Rosette Marchese so bili navzoči razni poklicni animatorji, številni salezijanci in sestre HMP, sodelavci, bivši gojenci in prostovoljke. Tečaja sva se udeležila tudi dva salezijanca iz Jugoslavije. Vseh udeležencev je bilo okrog 200.

Poleg predavanja o poklicu v Cerkvu na splošno (teološki in antropološki vidik duhovnega poklica) in poklicne pastore v Cerkvu danes je bila zlasti zanimiva zgodovinska predstavitev don Boskovega dela za poklice in aktualnost salezijanskega poklica v luči dokumentov zadnjih občnih zborov. Izmenjava izkušenj je prišla do izraza zlasti v 10. delovnih skupinah. Dobro pripravljena bogoslužja in večerni programi so dali srečanju res pečat bratskega srečanja celotne don Boskove družine.

Ob zaključku je vrhovni predstojnik poudaril nekaj stvari, ki jih v prihodnjem delu za poklice ne smemo prezreti. Brez dobrih in osveščenih krščanskih družin ne bomo imeli kandidatov za naše poklice. Zato smatramo človeško in duhovno formacijo družin kot pomembno nalogo tudi z vidika poklicne pastorale. Mladim, ki so deležni naše vzgoje, nudimo široko človeško vzgojo in predstavimo apostolski vidik tako družinskega kot duhovnega poklica.

T. Lipar

MARIJA POMOČNICA NA SLOVENSKI OBALI

Za 24. oktober lani je piranski župnik Vinko Črnigoj povabil salezijanskega duhovnika za mesečni spomin Marije Pomočnice.

Po poldrugem letu, odkar se je župnija Piran posvetila Mariji Pomočnici v maju 1980, je bilo res zelo primerno, da bi vsi častilci Marije Pomočnice v tej obalni župniji znova preverili pomen in razsežnost svoje posvetitve Mariji: kot posamezniki, družina in župnija.

V lepi župnijski dvorani je predavatelj skušal osvetliti dejstvo, da je osebna posvetitev Mariji dejansko obnovitev krstnih obljub. Čestital je tistim piranskim družinam in posameznikom, ki vsak mesec sprejmejo Marijin obisk na domu s prelepo pobudo prenosnih kapelic. Koliko Marijinega blagoslova in moči za reševanje časnih in duhovnih problemov so lahko deležne te družine. Obenem pa je vsem častilcem Marije Pomočnice priporočal, da bi smatrali za svojo častno dolžnost pomagati svojemu župniku v vseh farnih pobudah, zlasti letos ob pripravah na birmo. Tako bo Marija Pomočnica kot Mati Cerkve povezovala vse vernike lepe piranske župnije, slovenske in italijanske, v veliko duhovno družino okrog evharističnega Jezusa. K temu naj bi učinkovito pomagalo tudi goreče praznovanje 24. dne v mesecu.

Končno je predavatelj ob nabito polni cerkvi svetega Petra na Tartinijevem trgu v začetku maše

čestital župniku o. Vinku za njegovo ponovno odkritje prelepe slike in pobožnosti do Marije Pomočnice v tej cerkvi. Njemu in vsem farnom je zaželel v slovo, da bi ta obetajoča marijanska pomlad prinesla s seboj tako zaželeno resnično duhovno prenovo piranske župnije.

Ivan Zupan

OBISK ŠKOFA KRAMBERGERJA V ŽELIMLJEM

Že ves mesec januar je bilo čutiti v Salezijanskem zavodu v Želimljem posebno ozračje. Nenaavadno, domače, prijetno. Priprave na don Boskov praznik so pospešile ritem vsakdanjega življenja. Potrebno je bilo še marsikaj storiti in pripraviti. Čiščenje, ureditev prostorov, priprava stencasov... Godba, jazz in ansambel pa tudi zahtevajo svoje.

Slovesnost don Boskovega praznika smo obhajali že v soboto, 30. januarja. Dan je bil lep. Naše veselje pa je bilo še toliko večje, ker nas je tega dne obiskal mariborski škof dr. Franc Kramberger. Prišli so tudi duhovniki nekaterih sosednjih župnij, da bi skupaj z nami obhajali praznik sv. Janeza Boska. Kakor lani tako so se tudi letos pridružili slovesnosti, ki je bila ob deseti uri v župnijski cerkvi, fantje-osmošolci in želimeljski veroukarji. Farna cerkev je bila tako polna mladih.

V homiliji je škof Kramberger razvijal misel iz božje besede. „Ljubite se med seboj,“ naroča Kristus svojim učencem. In to naročilo velja tudi nam. Kristus zahteva, da se ljubimo med seboj, in da o tej ljubezni pričamo tudi drugim. „Vendar je danes kar težko govoriti o ljubezni, ker ljudje toliko govorijo o njej, da sploh več ne poznajo njene prave vsebine.“ Človek ne zna več ljubiti. Nastopilo je tretje obdobje v zgodovini človeštva, ko se človek boji človeka. In prav tega človeka je treba učiti o ljubezni, o božji ljubezni. Kajti „Bog je ljubezen in hoče, da bi se vsi ljudje rešili“.

„Zato pa je od časa do časa obujal preroke, svoje glasnike ljubezni. Tako tudi sv. Janeza Boska. Poklical ga je, da pouči mladino o Kristusovi ljubezni ter o tem, kakšen naj bo človek, da se ga sočlovek ne bo bal. V don Boskovem načrtu je bila ena sama naloga: narediti mladega za takega človeka, ki bo najprej sam spoznal in nato še druge učil božje ljubezni.“

G. škof je zaključil homilijo z mislijo, da ne smemo misliti, da je don Bosko svetnik za preteklo stoletje. „Don Bosko je svetnik,“ tako je dejal, „tudi za naš čas.“

Po sv. maši se je dr. Kramberger srečal še z dijaki Verske srednje šole in se z njimi zadržal v kratkem pogovoru.

Dan je hitro minil, kakor mine hitro vse, kar je lepo in prijetno. Ostalo pa je eno: lepo je biti kristjan, lepo je biti don Boskov sin.

Peter Ivančič

VZGAJAJMO KAKOR DON BOSKO

DELAVOLJNOST

Don Bosko je postavil za cilj vzgoje „vernega kristjana in dobrega državljana“. Dober državljan je tisti, ki izpolnjuje svoje dolžnosti in s svojim delom prispeva k občini koristi družbe. Don Bosko je želel iz svoji gojencev narediti delavoljne proizvajalce.

Kot dober kristjan je don Bosko veroval v božjo previdnost. Božja previdnost vodi vse stvari k svojemu cilju.

Ta previdnostni vidik človeškega življenja, v katerem mora vsak človek izvršiti svojo nalogo je izhodišče don Boskovega vzgojnega prizadevanja: vsakemu gojencu mora biti jasno, da družba od njega pričakuje določene usluge in da je vsak človek dolžan, da svoje obveznosti izvrši v čim popolnejši meri. Od tega je odvisna občina blaginja in napredek naroda.

V vzgoji se moramo zato truditi, da gojenec odkrije božji načrt, ki ga ima Bog z njim. To z drugimi besedami pomeni, da vsakdo odkrije tisti poklic, za katerega je na temelju svojih prirojenih sposobnosti najbolj pripraven in za katerega se bo lahko v danih okoliščinah najbolje pripravil. Don Bosko je izbiro poklica imenoval „glavno kolesce“ človeškega življenja. Kdor si je izbral pravi poklic, ta je na najboljši poti, da bo svoje življenje zelo koristno uporabil v korist sebi in v korist ljudem, ki živijo z njim.

Za izbiro poklica je potrebna delavoljnost in poklicna usposobljenost. V občeoblikovalnih šolah, ko učenci še niso opredeljeni za določen poklic, se na bodoči poklic pripravljajo tako, da se naučijo pridno delati tisto, kar jim pomaga k splošni usposobljenosti za življe-

nje. Don Bosko je bil izredno zahteven glede na delavoljnost.

Predvsem je peganjal kolikor je mogel lenobo in delamrznost. „Lenoba in brezdolje sta kotišče vsega zla,“ je imel navado ponavljati. Vse je znal v svoji vzgojiteljski daljnovidnosti prenašati: lahkomišelnost, nagajivost, kričavost itd., samo lenega fanta ni mogel videti. Len fant je bil zanj neprestana nevarnost za moralne in delovne prekrške. Lahko rečemo, da se je don Bosko dobesedno bal lenuhov. In to je veliko, če pomislimo, da je bil don Bosko nadvse pogumen. Toda lenuhov se je, kot rečeno, bal.

Don Bosko je skušal zbuditi veselje do dela. To je najprej dosegal s svojim zgledom. Gojenci so dobro vedeli, da njihov oče in vzgojitelj spi po tri, kvečjemu štiri ure vsako noč in da vsak teden prebedi po dve noči. Don Bosko je potreboval čas, ker je imel toliko nalog in večina jih je bila v prid fantom. Don Bosko tudi ni imel težav, da bi o vsem tem govoril. Nasprotno, na prikupen in ljubezniv način je znal govoriti o dokazih, kako ima rad svoje gojence, in sicer tako, da zanje dela in se zanje žrtvuje.

Don Bosko je kazal na moralno dolžnost, ki jo ima vsak človek do dela. Bog je postavil prva človeka v zemeljski raj z namenom, da bi ga obdelovala. Danes imamo mi v rokah božje stvarstvo in je od nas odvisno ali bomo naredili iz njega „raj“ ali dolino žalosti. „Raj“ bomo naredili iz sveta, če ga bomo „obdelovali“, pridno in zavzeto.

Kot spreten vzgojitelj se je posluževal vseh sredstev za pospeševanje delavoljnosti. Temu cilju so

služile zlasti tedenske ocene pridnosti in vedenja. Priden je bil tisti, ki je vestno izpolnjeval svoje dolžnosti in opravljal odkazano mu delo. Pridnosti ali delavoljnosti je don Bosko pripisoval večjo veljavo kot ocenam, ki so si jih gojenci zaslužili v šoli. Ponavljal je: mnogo bolj cenim trojko, ki si jo je nekdo priboril z izvrševanjem svoje dolžnosti kot odlično oceno, ki si jo je kdo drug pridobil s svojo nadarjenostjo, a z malo napora.

Don Bosku je bilo mnogo do tega, da bi svoje gojence čim bolj strokovno pripravil na izvrševanje bodočega poklica. Gimnazijcem je skušal poiskati najboljše učitelje, da bi jih uvedli v svet kulture, učencem obrtnih šol pa najboljše mojstre, da bi jih ob ustreznih tehničnih pripomočkih usposobili za poklicno delo. Zanimivo je bilo dejstvo, da so velike tovarne kot na primer FIAT v Turinu, zaradi strokovne izvežbanosti, don Boskovim učencem rezervirali delovna mesta. Kdor je šel skozi don Boskove roke, ta je moral biti delaven in strokovno podkovan. Tudi dandanes dobivajo gojenci iz salezijanskih obrtnih šol takojšnjo namestitve. To so pridni, delavni in strokovno zelo izvežbani proizvajalci.

Don Bosku je bil pri srcu družbeni prispevek njegovih gojencev za napredek družbe. Družba more napredovati samo na temelju strokovnosti in delavoljnosti. Zato je za vsakega vzgojitelja osnovnega pomena, da si pri vzgoji čim bolj prizadeva za ti dve družbeno tako pomembni lastnosti.

Valter Dermota

SALEZIJANSKI SOTRUDNIK KOT PRIČEVALEC

Stari Rimljani so imeli izrek „verba docent, exempla trahunt“ – besede mikajo, zgledi vlečejo. Danes je to še toliko bolj važno, saj se vsak sklicuje na pričevanje.

Kaj pomeni „pričevati“? Naj omenim prvotni namen. Pri sodnem postopku je priča tista, ki kot očividec potrди izjavo obtožene osebe. Takšno pričevanje ima velja-

vo, če je priča verodostojna. Zato je v vseh kulturah pričevanje temeljna družbena vrednota, krivo pričevanje pa največji prestopok, ki se najstrožje kaznuje.

Pričevanje samo se postavlja v igro med vidnim in nevidnim, med znanim in neznanim, je najveljavnejše sredstvo za spoznanje neke

resnice, osebe, družbenih razmerij ipd.

Tudi v krščanstvu je pričevanje temeljnega pomena, saj se odrešenijski načrt nevidnega Boga razodeva prav po pričevanju oseb in postaja tako spoznaven in dosegljiv. Bog se je poslužil zvestih pričevalcev, da se je razodel in izvršil odrešenje sveta.

Jezus Kristus se v evangelijih večkrat predstavi kot priča svojega Očeta. Janezovo Razodetje izrecno imenuje Jezusa kot „zvesto pričó“, v katerem so se uresničile vse božje obljube. Nikodemu, ki je prišel ponoči k Jezusu, je ta dejal: „Kar smo videli, spričujemo“ (Jan 3, 11). Janez Krstnik pravi o njem: „Tisti, ki prihaja iz nebes, je nad vsemi in spričuje to, kar je videl in slišal in njegovega pričevanja nihče ne sprejme“ (Jan 3, 31–34). Jezus je rekel Judom: „Jaz imam večje pričevanje, kakor je Janezovo; dela namreč, ki mi jih je dal Oče, da jih izvršim, prav ta dela, ki jih izvršujem, spričujejo o meni, da me je poslal Oče“ (Jan 5, 36). Na drugem mestu pravi: „Govorim to, kar sem slišal od Očeta“ (Jan 8, 26).

Pričevanje v krščanskem pomenu je gledovati se po Kristusu kot najzvestejši pričó o Bogu in o njegovem odrešitvenem načrtu za ljudi. Pričevati pomeni gledovati se po Kristusu, v njegovem življenju, besedah in v smrti. Z vstajenjem je Kristus postal nevidni, zato so potrebne nove priče. Za tē si je izbral dvanajst apostolov: postali naj bi njegove priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in do konca sveta“ (Apd 1, 8). Isto je Jezus naročil apostolu Pavlu pred Damaskom: „Vstani! . . . Zato sem se ti prikazal, da bi te izvolil za služabnika in za pričó tega, kar si videl, v

čemer se ti bom še razodel“ (Apd 26, 16). Apostoli so to čutili kot svojo prvo nalogo. Ko so jim v Jeruzalemu veliki duhovniki prepo-vedali govoriti o Kristusu, so odvrnili: „Nemogoče! Ne moremo ne govoriti, kar smo videli in slišali“ (Apd 4, 20).

Apostoli so pričevali o dveh stvarih: 1. da je Jezus iz Nazareta, ki so ga Judje križali, vstal od mrtvih, da resnično živi in da je Gospod=Bog (prim. Apd 4, 33). 2. Jezus je kot Mesija in Gospod živo središče Očetovega odrešitvenega načrta. Njegov Oče, ki je neskončna ljubezen, je sklenil zavezo z nami: odrešeni svet gre odslej naproti popolnemu odrešitju. V tem načrtu smo mi prenovljeni božji otroci poklicani, da živimo božje otroštvo.

Poslanstvo pričevanja danes izpolnjuje Cerkev kot občestvo in kot njeni posamezni člani. Najboljše priče v Cerkvi so brez dvoma svetniki, kanonizirani ali ne. Ko Cerkev koga razglasi za svetnika, hoče s tem povedati, da je bil priča velike kakovosti in mu zato daje trajen naslov pričevalca (martir), h kateremu se smemo zatekati in se ob njem navdihovati. Mislim, da to velja tudi za don Boska – svetnika, ustanovitelja in očeta velike salezijanske družine. Don Bosko je dodal k celostnemu pričevanju Cerkve novo prvino: ljubeznivost

do vsakega, posebno odrinjenega človeka.

Don Bosko je močno veroval in pričeval za odrešenje tudi najbolj zanemarjenega in zapuščenega človeka, posebno mladega. V svojem molitveniku Preskrbljeni mladenič je svojim fantom to tudi povedal: Bog ljubi vse ljudi, ker so delo njegovih rok, posebno pa ljubi mlade. Mladina je veselje in ljubezen Boga.

Don Bosko se je na vso moč prizadeval, da bi fantje začutili božjo odrešitveno ljubezen v vsakdanjem življenju. Zato se je skušal približati vsakemu od njih in mu postati prijatelj po Jezusovem srcu in oče po srcu nebeškega Očeta. Božja ljubezen, ki je napolnjevala njegovo srce, se je počasi prelivala v srca njegovih fantov.

Podobno naj storijo tudi njegovi učenci. Zato nam s Pavlom govori: „Postanite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov“ (1 Kor 11, 1) in „kar ste se naučili, prejeli, slišali in videli na meni, to delajte tudi vi“ (Fl 4, 9). Za nas salezijance, Hčere Marije Pomočnice, salezijanske sotrudnike, Don Boskove prostovoljke in bivše gojence, je naloga živeti vrednote salezijanskega duha in pričevati zanje. Samo tako bomo resnični nosilci božje ljubezni za mladino našega časa.

Jože Pozdarec

MISIJONSKI SVET

ANDREJ MAJCEN – VEDNO MISIJONAR

Naš nekdanji misijonar na Kitajskem in v Vietnamu, kjer je deloval po dvajset let, vsega skupaj štiri-deset let, se nikakor ni vrnil v domovino, da bi užival zaslužen pokoj. Še vedno je neutrudno delaven in goreč za božje kraljestvo. Pridiga duhovne vaje, duhovne obnove, ima konference za mlade sobrate, za sestre, poučuje misijologijo na srednji verski šoli v Želimljem, spoveduje . . .

. . . in misijonari: na Kitajskem, v Vietnamu, po Združenih državah z begunci iz teh držav – seveda zdaj samo s pismi. Neprenehoma dobiva pisma od svojih sobratov, sester, prostovoljk, zdaj raztresenih po vsem svetu. Pišejo mu o svojih težavah, upih na boljše, prosijo za

nasvet, za pomoč tudi v denarju . . . Odprlo se mu je poleg vsega običajnega dela še novo misijonsko področje.

Nekaj „drobtin“, kakor skromno pravi misijonar, iz Majcenove korespondence.

Voščila za novo, „pasje“ leto

Od vseh strani sveta so Majcenu deževala voščila za božič in novo leto. Misijonar jim je odgovoril v kitajščini ali vietnamščini, glede na to, ali mu je voščil Kitajec ali Vietnamec. Ni pozabil na njihovo

novo leto, ki je letos v znamenju „psa“ (kar se ponavlja vsakih 12 let). K voščilu je dodal tudi nasvete in nauke. Pes nas uči zvestobe gospodarju, mi pa moramo biti zvesti Gospodu in don Bosku, posebno v krstnih obljubah. Pes brani dobrine gospodarja, mi pa moramo braniti krščanske vrednote svobode, miru, sožitja. Pes je vedno čuječ, mi pa moramo biti čuječi, da nas porabniška miselnost ne zavede na stranpota. Pes pa ima tudi slabe lastnosti: nepotrpežljiv je in razburljiv. Po vezilu vrhovnega predstojnika moramo z zmernostjo in potrpežljivostjo piliti značaj, da bomo uravnotežene krščanske osebnosti in tako koristni božjemu ljudstvu . . .

Majcenov novinec zdaj dekan teološke fakultete v Dallasu v ZDA

Dr. Cho poleg rednega dela kot profesor in dekan duhovno vodi skupino študentov in zanje mašuje. Sprejel je Majcenov predlog, da bo organiziral sestanek vseh bivših vietnamskih salezijanskih gojencev na univerzi v Dallasu. Ti imajo svojo revijo, ki izhaja štirikrat na leto. V njej objavljajo med drugim novice iz svoje domovine, zlasti iz življenja Cerkve v njej. Tudi Majcen sodeluje pri reviji s kakšnim spisom v vietnamščini. Ta sestanek bo junija. Zelo ga Majcen priporoča v molitev bravcem Salezijanskega vestnika. Dr. Cho je študiral na salezijanski univerzi v Rimu in jo je končal z odličnim uspehom. Majcen mu voščil, da bi on in drugi njegovi vietnamski gojenci, ki so zdaj študentje ali že profesorji v Združenih državah bogatili svojo in ameriško kulturo.

Trideset let (1952-1982) salezijanskega dela v Vietnamu

Misijonar Majcen pravi: Leta 1951 sem moral oditi iz Kitajske. Po prestani bolezni v Macau, me je tedanji inspektor Braga poslal v Hanoj skupaj z Antonom Giacomijem, da bi se zavzela za zapuščeno mladino in iz njih poskusila dobiti tudi poklice. Prevzel sem Deško mesto Kristusa Kralja in vanj sprejemal „nemaniče“ brez staršev. Ned njimi je bil tudi Nguyen van Tuan, salezijanec. Njegova pot do poklica je bila težka. Leta 1954 ga je odpeljala njegova stara mama v Južni Vietnam. Ko sem ustanovil obrtne šole v Gova-pu, je spet prosil za vstop v družbo. Poklicali so ga k vojakom, ob prevratu leta 1975 pa je z Amerikanci odšel v Ameriko. Tam si je najprej poiskal službo, potem pa je prosil za vstop k salezijancem. Salezijanec je postal leta 1980. Zdaj mi je pisal iz Amerike in mi povedal zgodovino svojega poklica. Z njim je še drugih 8 vietnamskih salezijancev v Newtonu. Pripravljajo se na delo med vietnamskimi begunci v Ameriki.

Z molitvami podpirajmo poklice zunaj Vietnama, saj so v Vietnamu težki časi za Cerkev in za našo družbo. Gotovo so ti poklici najlepši božji dar staremu vietnamskemu misijonarju.

Dvajset let salezijanskih sester v Vietnamu (1962–1982)

Že nekdanji kardinal Hue iz Hanoja me je leta 1952 prosil, naj se zavzamem da bi prišle salezijanske sestre v Hanoj. Šele deset let pozneje so sestre prišle, vendar ne v Hanoj, kamor je bilo nemogoče priti, temveč v Saigon. Kupile so prazno semenišče škofije Vinh, odprle so oratorij, obrtne šole, pomagale v župniji in vzgajale poklice. Pomagal sem jim s konferencami. Med aspirantkami je bila tudi Marija Hien. Odločila se je za salezijanski poklic. Sestre so jo poslale v Avstralijo, potem pa na svojo univerzo v Rim. Letos januarja je končala študije z doktoratom iz pedagogike. Pripravljala se na vzgojno delo na Filipinih. Pisala mi je: „Moj naj srečnejši dan je bil dan mojih večnih zaobljub...“

In kako je s sestrami v Vietnamu? Da se preživljajo, vse delajo z drugimi delavkami v tovarni. Prosti čas uporabljajo za molitev in druge pobožne vaje. Ob nedeljah pa še vedno zbirajo otroke v oratoriju. Zdaj pripravljajo 135 otrok za prvo obhajilo. V načrtu imajo pripraviti najboljše fante in dekleta za katehetsko delo. Kandidatov zanje je že 50 in še drugih 80 pastoralnih sodelavcev za razna področja verskega in karitativnega dela.

V Vietnamu deluje zdaj okrog 20 Hčera Marije Pomočnice v treh ustanovah, delajo pa, seveda Vietnamke, tudi v Hongkongu in na Filipinih.

Glas iz Kitajske

Lucija Li, gojenka naših sester frančiškank Brezmadežne v Čaotungu, ki sem jo poročil leta 1951 mi vesela pošilja fotografijo svojega 29-letnega sina z njegovo ženo,

poročena na božični večer. Po dolgih letih je dobil dovoljenje od oblasti, da se poroči in s tem zadobi civilne pravice, ki iz poroke izhajajo. Oba sta oblečena po evropsko. Njemu je obleko kupil neki dobrotnik iz Gorice, ona pa si je kje izposodila belo obleko z vlečko. Tako bosta imela vedno lep spomin na prvi najlepši dan svoje ljubezni.

Pošilja mi tudi lepe turistične prospekte Čaotunga. Kitajci se spet ponašajo s svojimi čudovitimi pagodami, ki so jih še rešili pred divjanjem „kulturne revolucije“ pred petimi leti.

Veselo mi pripoveduje, da so letos slovesno obhajali božič in da je bilo pri dveh mašah kar več sto vernikov, zbranih v pobožni molitvi. Eno mašo je bral moj bivši sodelavec Franc Wang, drugo pa na drugi strani mesta v pagodi pater Ling. Lucija pravi, da zdaj lahko hodi vsako nedeljo k maši in tudi moli zame.

Vabi mene in sestre frančiškank na obisk v Čaotung. Našel bom tudi nekaj bivših gojenk-bolničark, ki se rade spominjajo starih časov in misijonarja Kereca.

Sporoča mi tudi, da so izkopali posmrtno ostanke sestre Virginije in jih pokopali na hribu, kjer po njihovem prepričanju mrtvi lažje počivajo. Neki star kristjan oskrbuje grob te sestre, ki je umrla za tifusom in so jo imeli za svetnico. Upa, da bo prišel kdo iz Jugoslavije in odnesel njene smrtne ostanke v domovino.

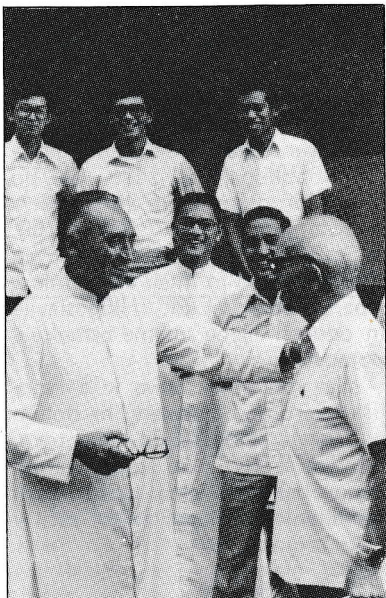
Na vprašanje, kako je s katoliško vero na Kitajskem, ne dobim nobenega odgovora. Eno je gotovo, da vera še živi in se število katolčanov baje celo večja. Upam, da ti osamljeni katoličani ne bi zašli v kako ločino.

IZ PISMA RAFKA MRZELA

Čestitam našim pogumnim vzorom, starostam, kot so Strahovnik, Božič, Majcen in tako naprej – ne bi rad koga užalil, če bi ga prištel med starejše... Prihodnje leto bom 70-letnik. V skupnosti sem najstarejši in s precejšnjimi bolezenskimi križi, a sem vseeno bolj pri moči kot nekateri mlajši. Zadnja leta me je bolezen zelo mučila: nisem mogel vzdržati pri miru niti minute, ne sede ne stoje ne leže. Zadnje čase pa mi gre spet na

boljše. Svoja opravila pa vse v redu izvršujem. Krojim v delavnici vse sam — beli talarji se menjavajo skoro vsak dan, zato jih je za vsakega treba napraviti kar po cel ducat, za zunanje duhovnike, za naše, ki so revni, pa vsaj po šest. Šivajo jih drugi.

Hodim tudi obiskovat reveže po barakah, še več pa jih prihaja k meni: kaj dosti ne morem pomagati, nekaj pa le in je bolje kot nič. Cerkev, posebno tu naokrog je zelo aktivna za uboge, in tudi naša šola „Don Bosko“ se zelo trudi za duhovno in materialno pomoč najrevnejšim po barakah. V najbolj zapuščenem delu predmestja imamo tudi kaplanijo z vsemi potrebnimi organizacijami za to pomoč. Skoro ni tedna v letu, da ne bi imeli vsaj dve skupini na tridnevni duhovni obnovi kje bolj v mirnem kraju zunaj velemeta. Ljudje se radi odzovejo, hitro se navdušijo za dobro stvar, seveda vztrajnost ni tako trdna. Treba jih je znova in znova spodbujati.

Rafko Mrzel v pogovoru s filipinskim inspektorjem

Bog povrni tudi vam za duhovno pomoč, ki jo dajete meni s svojimi molitvami zame.

Na jugoslovanski državni praznik sem bil povabljen na ambasado, kjer je zdaj prvi sekretar Slovenec iz Ljubljane. Na obisku je bil tudi njegov brat, ki je na jugoslovanski ambasadi v Pekingu. Seveda so bili povabljeni tudi vsi drugi ambasadorji in krajevni dostojanstveniki. Imel sem priložnost govoriti z večino od njih, še posebej pa z nuncijem, s katerim sva

velika prijatelja. Vsako leto mi za god in za božič kaj podari. Tudi na naši ambasadi mi vedno lepo postrežejo. Obiskali so me tudi že v zavodu in me počastili.

Za mojo 25-letnico mi je inspektor izročil med slovesno mašo plaketo priznanja v navzočnosti vseh naših in številnih zunanjih prijateljev, pred mesecem dni pa znova še eno plaketo v zahvalo za stalno pomoč mehničnim delavnicam: prišli so tudi inženirji od zunaj. Zdi se, da me hočejo držati pri življenju . . .

Bog povrni tudi vam za duhovno pomoč, ki jo dajete meni s svojimi molitvami zame.

GLAS IZ KENIJE

Iz Siakaga v Keniji, kjer so lani za don Boskov praznik salezijanci uradno začeli svoje misijonski delovanje, se je oglasil naš sobrat Štegan Burja. Tele novice nam prinaša iz misijona, v katerem dela skupaj s štirimi duhovniki.

Don Boskov praznik je povzdignil krajevni škof Silvius Njiru Silas. Številni verniki so prišli od vsepovsod, nekateri celo dan hoda, 50 km peš, samo zato, da bi bili pri slovesni maši. Trajala je tri ure: bobni in bobenčki so pogosto udarjali v ritmu — nikamor se jim ni mudilo.

Dan pred praznikom je Štefan organiziral igre z nagradami: svinčnik, radirka, nožiček, oblekca, srjaca . . .

Iz Nairobija sta prišla na praznik tudi dva salezijanca Indijca, ki pripravljata v prestolnici glavni dom za vse sobrate Vzhodne Afrike.

Dosežki prvega leta misijona: vedno pogostejši stiki z malimi krščanskimi skupnostmi, ki so raztresene daleč naokrog. Teh je že trideset. Zadnji čas smo ustanovili osem novih. Vodi jih katehist in združuje v molitvi v revni kapeli iz blata. Mašo morejo zaenkrat imeti le vsaka dva ali tri mesece. S prihodom treh duhovnikov bodo pastoralni obiski z Evharistijo in drugimi zakramenti pogostejši.

Naše prvo delo je vzgoja katehistov. Drugo najvažnejše delo je skrb za mladino. Te ne menjka. Za osnovno šolo jih je 7 tisoč, polovica od njih so katoličani. Drugo stopnjo šole obiskuje 1500 fantov. V Keniji so vse srednje šole tako urejene, državne in privatne, da

gojenci živijo v zavodu, ker so njihovi domovi predaletč. Veliko pa je mladih, ki se ne morejo šolati. Morali bomo poskrbeti zanje. Tretje važno delo so kapele. Zanje se posebno trudi Štefan.

Delo presega njihove moči, zapajajo v Boga z don Boskovo vero.

Naš Štefan Burja v spremnem pismu pravi: „Pošiljam vam to poročilo, ki se mi zdi zelo zanimivo za vse salezijance celega sveta, tudi za vas vse!“

IZ PISMA S. TEREZIJE MEDVEŠEK

Sestra Terezija Medvešek misijonari v Indiji že pol stoletja. Za božič je poslala svoje pozdrave in voščila vsem, ki jih je jeseni srečala, ko je bila pri nas na obisku. Med drugim piše:

Spet sem sredi misijonskega življenja in dela. Moja pot nazaj v Indijo je bila lepa. Se prej pa sem imela srečo, da sem lahko od blizu videla in poslušala papeža Janeza Pavla II. Da sem to doživela je zasluga g. Janeza Poprijana, ki me je peljal na avdienco v Castelgandolfo. Poskrbel je tudi, da sem lahko govorila na vatikanskem radiu o naših misijonih. Veseli me, da sem videla v Družini 22. novembra 1981 pet salezijanskih bogoslovcev, ki so naredili večne zaobljube. Njim čestitam in pošiljam v spomin podobico in zagotovilo, da bom zanje molila, da bi postali goreči duhovniki in misijonarji. Iskrena hvala za prijazen dar, ko sem bila pri vas. Se vam priporočam v molitev.

Dum Dum, 29. novembra

MISIJONI V AFRIKI

V Afriki deluje že 656 salezijancev v 57 salezijank. Med njimi so tudi naši misijonarji Franc Zajtl, Gusti Horvat in Jože Mlinarič. Na misijone v Afriki se pripravljajo še drugi slovenski in hrvaški salezijanci. Zdaj je ura Afrike tako v političnem, ekonomskem, socialnem in tudi verskem pogledu. Tudi katoliška Cerkev ima v Afriki veliko prihodnost.

V ETIOPIJI

Salezijansko delo v tej veliki deželi, v kateri so večinoma etiopski pravoslavni kristjani, je med maloštevilnimi katoličani prišel salezijanski škof domačin Worku Sebah-Leab. Ustanovil je malo semenišče koptsko-katoliškega obreda, obrtne šole za najrevnejše, sirotišnico. S pomočjo še treh sobratov duhovnikov in pomočnikov dela tudi še na drugih socialnih področjih: arteški studenci, poljedelstvo, ipd. Med njegovimi sodelavci je tudi Cesare Bullo, nekdanji sodelavec Andreja Majcena v Vietnamu. Ko je bil leta 1975 pregan iz odtotnega misijona, je šel na pomoč temu etiopskemu škofu.

Vlada je sicer socialistična pod sovjetskim vplivom, vendar socialno delo salezijancev celo spodbuja...

V ANGOLI

Na Angolo je mislil že don Bosko leta 1886. Njegov življenjepisec Giovanni B. Lemoine poroča o tem v svojem manjšem spisu o don Bosku: „Pogosto smo videli, kako je don Bosko pazljivo motril Afriko, posebno še Angolo, Benguelo in Kongo. Rad je govoril o Angoli in dejal, da bi morali sprejeti ta misijon, če bi ga nam ponudili“ (Vita di D. Bosco II, 612).

Don Boskova želja se je letos izpolnila. Salezijanci so odprli v Angoli dva centra. V njih delajo predvsem sobratje iz Brazilije, ker je v Angoli uradni jezik portugalski kakor v Braziliji. Tem pomagajo tudi salezijanci iz Argentine in Uruguaya.

Prvi center je v Dondu, 180 km od Luande, druga pa v Lweni na 1 300 m visoki planoti z odličnim podnebjem. Delo je župnijsko s poudarkom na mladini. Iz centrov pa nameravajo ustanoviti manjša misijonska središča.

V SUDANU

Misijonsko delo v Sudanu, posebno med katoličani, ki jih je prav na jugu dežele okrog 700 tisoč, so prevzeli indijski salezijanci. Ta del Sudana je najrevnejši in gosto obljuden, zlasti veliko je mladine. Misijon jim je poveril krajevni domačinski škof Gabrijel Dvatuka Wagi v Rumbeku. Center salezijanskega dela je v kraju Maridi. Tam so postavili primerne stavbe za bogoslužje in šolo. Ljudje imajo misijonarje zelo radi.

DON BOSKO DANES

Novembra lani je Famiglia Cristiana (Krščanska družina), tednik, ki ga bere 10 milijonov bralcev, prinesla reportažo o salezijanski družbi, ki je pred kratkim obhajala 140-letnico svojega obstoja. Napisal jo je salezijanski bivši gojenec, zdaj novinar pri tej reviji, Angelo Montonati.

„Kontinent upanja“

Tako novinar imenuje salezijansko družbo. Najbrž malo pretirano, toda kar pove je res. Danes laični svet predstavlja Turin za domače in goste v perspektivah s Torre Antonelliano, z nogometnim moštvom Juventus, z Agnellijem in njegovim FIATOM. Turin je mesto, v katerem se največ pleše, v katerem je največ „medijev“ in „vešč“, pri katerih iščejo denarni ljudje odgovore glede svoje prihodnosti in uspeha.

Zaman bi v njih iskal oseb in ustanov, ki so že v prejšnjem stoletju naredile Turin znamenit po vsem svetu, mnogo bolj kot FIAT in Juventus. To je Cottolengo, vsakodnevni misterij trpljenja in ljubezni, to je don Bosko s svojimi oratoriji in šolami, Cafasso, katerega spomenik stoji na „trgu vislic“, kjer je duhovno spremljal obsojene na smrt, Murialdo, predhodnik sodobnega sindikalizma,

ustanova markize Barolo. To so čudovite turinske cerkve: stolnica s Kristusovim prtom, Consolata-Tolažnica, Marija Pomočnica.

In zdaj salezijanci. V Turinu so že 140 let, od tistega 8. decembra 1841, ko je don Bosko novomašnik v zakristiji cerkve sv. Frančiška Asiškega začel verouk z enim od neštetihi zidarskih vajencev in s tem svoje delo za zapuščeno mladino. Danes je njegova ustanova mednarodna „multinacionalna“ družba. Šteje 17 286 članov s

1398 domovi po vseh petih kontinentih; 17 409 Hčera Marije Pomočnice s 1 433 domovi. Njim je treba prišteti še 4 tisoč pripadnikov 23 redovnih družb in svetnih ustanov, ki se navdihujejo z don Boskom. V don Boskovo družino spadajo tudi 29 tisoč sotrudnikov in čez 6 milijonov bivših gojencev.

Iz don Boskovih oratorijev in šol so izšli predsedniki republik kot na primer Sandro Pertini v Italiji, Roldan v Ekvadorju, Viola v

Salezijanci v vatikanski tiskarni izročajo Janezu Pavlu II. 37 knjig z 216 don Boskovimi spisi.

Argentini in sedanji španski kralj Juan Carlos.

Lani je Pertini obiskal salezijanski zavod v Milanu. Prav iz kletnih prostorov tega zavoda je on dal povelje za osvoboditev Milana, 25. aprila 1945. Dejal je: „Z ljudmi, kakor je don Bosko, se je lahko sporazumeti.“

V 140 letih se naberejo tudi madeži. Samo kdor nič ne dela ga nič ne polomi. Zato so se tudi salezijanci na svojih občnih zborih zelo kritično pogovorili o svojem življenju in delu in naredili sklepe za prihodnost. Kdor pa jih gleda brez predsodkov, jim mora priznati spoštovanje in hvaležnost, ker so dali človeški družbi cele generacije „dobrih kristjanov in poštenih državljanov“, kakor je na kratko don Bosko znal zajeti ves svoj vzgojni program.

To velja tudi v svetovnem merilu. Don Bosko in njegovi duhovni sinovi in hčere nekaj pomenijo za tretji svet in za njegov napredek. V muslimanski deželi kot je Iran so salezijanci pustili v rokah revolucionarjev najpopolnejši in najučinkovitejši šolski sistem, ki ga premorejo. V Indiji, Tajski, na Filipinih in Japonskem, v mnogih deželah Afrike in Latinske Amerike je podoba turinskega duhovnika postala domača ne glede na raso ali vero. V Braziliji je salezijanec misionar Cesare Albisetti uspel rešiti kulturo Bororcev in jim dal nove upe za življenje. Pred kratkim je izšla Enciklopedija Bororo v štirih knjigah velikega formata s tisoč stranmi vsaka. V njej je vsa zgodovina, kultura in življenje tega indijskega rodu.

Toda to je samo ena od mnogih stvarnosti.

O salezijanski sedanosti smo vprašali še sedanjega vrhovnega predstojnika Egidija Viganaja:

Kdo je don Bosko po 140 letih od začetka njegove ustanove?

To je človek, kakor je dejal Pavel VI., ki je napolnil svet, ker je navzoč na vsaki celini po svojih sinovih. To je človek, ki še danes privlači s svojim načinom biti kristjan in biti v službi mladim. V Latinski Ameriki sem videl gibanja, ki se navdihujejo pri mladem Jane-

zu Bosku, ko je imel 15 do 25 let. Ljudem ugaja njegova simpatična, delavna svetost, njegov način biti duhovnik v prijateljstvu z vsakim, posebno s preprostimi ljudmi. Knjige, ki govorijo o don Bosku poidejo na mah. Na Poljskem so njegov življenjepis tiskali v 50 tisoč izvodih. Prevedli so ga tudi v Sovjetski zvezi in ciklostilno razmnožili, seveda na skrivaj.

V čem je skrivnost uspeha?

Vrhovni predstojnik je odgovoril: tudi sam se vprašujem. V njem je nekaj neoprijemljivega. Kamorkoli po svetu grem, povsod nahajam njegove sledi. V sto letih je na deset tisočev, ki so se navdihovali po njem. Tu ne mislim samo na salezijance, Hčere Marije Pomočnice, sotrudnike, bivše gojence in don Boskove prostovoljke. Toliko drugih je še. Menim, da salezijanski poklic resnično zadošča temeljnemu pričakovanju sodobne družbe. Nekdo je dejal, da če ne bi bilo salezijancev, bi jih bilo treba iznajti. Resničnost vsakdanjika se v problemih delavskega sveta in mladine v potrebi zateka k don Bosku. Kličejo nas tudi vlade, ki prav gotovo niso krščanskega svetovnega nazora... Neki zakaj torej mora biti.

Kaj so salezijanci danes?

Najprej je treba priznati, kar velja za vso Cerkev, da nas je zajela velika kriza, ki je prizadela redovniško, duhovniško in apostolsko življenje. To je tipičen pojav, ki je povezan z rastjo porabniške družbe. Kolikor bolj so v izobilju, toliko bolj se sekularizirajo in odtujujejo od vere. Kriza nas je najbolj prizadela v Zahodni Evropi. Zdaj ugotavljamo, da je bila to nenadna mrzlica, ki nam je zelo škodila, toda ni prizadela bistva salezijanskega poklica.

Po hudih krvavitvah prihajamo spet k moči. Po desetletju upadanja smo letos prvič narastli za 40 članov in imamo čez 520 novincev. Zelo smo si opomogli tudi v Latinski Ameriki, v Indiji, na Filipinih, še vedno raste število poklicev na Poljskem in ilegalno v drugih deželah Vzhodne Evrope.

In nove prve linije?

Glede novih prvih linij našega misijonskega dela smo pognali v tek „Afriški načrt“: razne inšpektorije naše družbe so prevzele nalogo, da pošiljajo svoje člane v Afriko tudi tako, da žrtvujejo kako ustanovo brez perspektive doma. Do konca leta 1981 smo bili navzoči že v 25 afriških državah.

Naša navzočnost ni samo pri mladini, temveč tudi v sredstvih, ki pomagajo ustvarjati kulturo, posebno ljudsko. Zato pripravljamo kvalificirano osebje za družbeno obveščanje, da bi bilo zmerno vzgajati za ta sredstva in s temi sredstvi. To je dokaz življenjskosti našega poklica, ki se zna prilagajati vsem tem novim sredstvom, ki niso lahka.

Vzgoja

Govorite o vzgojnem preventivnem sistemu, ki je eden od najgenialnejših don Boskovih uvidov. Kaj je z njegovo aktualnostjo?

Naš XXI. vrhovni občni zbor salezijancev z vsega sveta je v letih 1977-78 obravnaval prav to vprašanje. Preventivni sistem, ki smo ga poimenovali sodobneje „salezijanski vzgojni načrt“, smo premislili v vsej njegovi globini in razsežnosti. Ugotovili smo, da ni to samo kakšna majhna metoda, po kateri naj bi v redu funkcionirala šola ali zavod. Ta načrt obsega določeno duhovnost, pastoralno strategijo in pedagoško modrost. Pri tem smo upoštevali sodobne znanosti o človeku, sociologijo, pedagogiko in psihologijo. Seveda je to odprto področje, vedno v nastajanju, ki pa temelji na načelih sistema, ki bi jih mogli povzeti v enega samega: dobrota.

V nekem svojem pismu iz Rima svojim sinovom, ki njegovega vzgojnega sistema niso preveč velikodušno upoštevali, je dejal: „Sv. Avguštin je takole povzel kaj je krščanstvo: ‚Ljubi in delaj kar hočeš‘. Toda za nas ni dovolj ljubiti. Narediti je treba, da nas bodo tudi oni ljubili.“ Velik salezijanski mislec Agostino Caviglia je zatrdil, če bi salezijanec napravil še četrto zaobljubo, bi moral izbrati zaobljubo dobrote. Da bi nas imeli radi ne zaradi nas, temveč zaradi Gospoda, da bi mogli vzgajati za velike vrednote.

Po ANS 1/1981

DON BOSKOVA MATI MARJETA

Pred 125 leti je umrla don Boskova mati Marjeta. Don Bosko jo je imel iredno rad. Pogosto je o njej govoril, o njej je napisal tudi več strani. V salezijanski resničnosti je ostala živa.

Moja mati me je imela zelo rada

Don Bosko jo takole predstavi. Moja mati se je imenovala Margerita Occhiena, doma iz Capriglia, mojemu očetu pa je bilo ime Franc. Bila sta kmeta. Z delom in varčnostjo sta si v poštenosti služila kruh. Nisem še imel dve leti, ko nas je usmiljeni Bog udaril z veliko nesrečo. Ljubljeni oče je prepoten z dela na polju šel v mrzlo klet. Zvečer ga je zgrabila mrzlica. Nobena stvar ni pomagala. V nekaj dneh se mu je izteklo življenje. Moji materi je priporočil zaupanje v Boga in umrl v zgodnjih letih star 34 let.

Ne vem kaj je bilo z menoj v tem žalostnem dogodku. Spominjam se samo — in to je bil moj prvi spomin — da so vsi šli iz sobe, kjer je ležal oče, jaz pa sem hotel na vsak način ostati. „Pridi, Janezek, pridi,“ mi je ponavljala objokana mati. „Če ne gre tudi ata, ne grem,“ sem odgovoril. „Ubogi sine, pridi k meni, ata nimaš več.“ Ko je to izgovorila je bruhnila v jok, me prišla za roko in me odvedla. Jokal sem se, ker sem videl jokati mamo, saj tedaj nisem mogel dojeti, kakšna nesreča me je zadela.

Tako je don Bosko zapisal na začetku svojih Spominov na oratorij, leto dni pred smrtjo svoje matere Marjete, leta 1855.

Velika suša

Ta dogodek je spraval našo družino v veliko težavo. Pet nas je bilo v družini. Tisto leto je bil zaradi strašne suše uničen skoraj ves pridelek, naše edino sredstvo za preživljanje. Cena hrane je bila bajno visoka. . . . Našli so po travnikih ljudi, mrtve od lakote s travo v ustih.

Mati mi je večkrat pripovedovala, da je hranila družino, dokler je kaj imela. Potem pa je prosila soseda, naj bi šel za nas kupiti hrane. Niti za velik denar ni mogel nič dobiti. Prevzel nas je strah. Jedli že nismo skoro nič. Mati nam

je rekla: „Pridite, pokleknilo in molimo.“ Potem je s sosedovo pomočjo ubila tele in ga pripravila za jed. Lahko si mislite, koliko se je trudila moja mati, da nas je tisto leto preživela.

Čemu lepe obleke

Potem don Bosko pripoveduje o vzgoji, ki mu jo je dajala mati Marjeta: Njena največja skrb je bila vzgojiti svoje otroke v veri, da bi ubogali in da bi vsak po svojih močeh delal. Še majhnega me je naučila moliti. Kakor hitro sem se mogel vključiti v skupno molitev, me je spravila med brata na kolena k molitvi zjutraj in zvečer. Spominjam se, da me je na prvo spoved pripravila mama sama, me je spremila v cerkev. Najprej se je spovedala sama, me priporočila spovedniku, po spovedi pa mi je pomagala pri zahvali. Tako me je spremljala vse dokler ni videla, da sem sam zmožen vredno se spovedati.

Tiste čase so odrasli nosili dolgo kito, prevezano s pentljo. Tudi Marjetini otroci bi jo radi nosili s pentljo. Mati pa je dejala: „Za vas so dovolj kodrčki, ki vam jih je Bog sam podaril v okras. Bi bili radi lepi, kajne?“, nas je vprašala. „Jaaa!“ „Poslušajte me zato, Ali veste, zakaj sem vas tako lepo oblekla? Zato ker je nedelja in je prav, da na zunaj pokažete, da ste veseli tega dne, kakor vsak kristjan. Pa tudi, ker želim, da bi bila čistoča obleke znamenje lepote vaše duše. Kaj pomaga biti lepo oblečen, če bi bila duša grda zaradi greha? Skrbite, da boste vredni božje pohvale in ne pohvale ljudi, ki niso za drugo kot da iz vas napravijo samopašne in ošabne. Takih Bog ne mara in jih kaznuje. Rekli so vam, da ste kakor angelčki. Angelčki pa morate biti vedno, posebno zdaj, ko gremo v cerkev. Lepo klečite med mašo, ne ozirajte se okrog in molite s sklenjenimi rokami. Jezus vas bo rad gledal pred svojim tabernakljem in vas bo blagoslovil.“

Mati me je imela zelo rada, zato sem ji neizmerno zaupal. Brez njenega dovoljenja se nisem ganil nikamor. Vedela je vse, opazila je vse, in me je pustila na miru. . .

Prvo obhajilo

Bil sem star 11 let, ko sem bil sprejet k prvemu obhajilu. Znal sem ves mali katekizem. Povečini ni bil nihče sprejet k prvemu obhajilu pred 12. letom. Ker smo živeli daleč od cerkve, me župnik ni poznal, mama sama me je učila verouka. Za obhajilo pa me je pošiljala vsak dan skozi ves post k verouku v župnišče. V tem času me je trikrat spremljala k spovedi. Rekla mi je: „Janezek moj, Bog ti pripravlja velik dar, zato se nanj dobro pripravi s spovedjo in ničesar ne zamolči. Pokesaj se vsega in obljubi Bogu, da boš boljši v prihodnje.“ Vse sem obljubil, koliko pa sem bil zvest obljubi, Bog sam ve.

Tisto jutro mojega prvega obhajila mi mati ni pustila govoriti z nikomer. Spremljala me je k obhajilni mizi in skupaj z menoj opravila zahvalo. Ves dan sem prebil v pobožnem branju in molitvi. Mnogokaj mi je tisti dan govorila. Spominjam se, da mi je rekla: „Dragi moj sin, velik je današnji dan zate. Prepričana sem, da je Bog resnično sprejel tvoje srce. Obljubi mu, da boš storil vse, kar boš mogel, da boš ostal dober do konca življenja.“

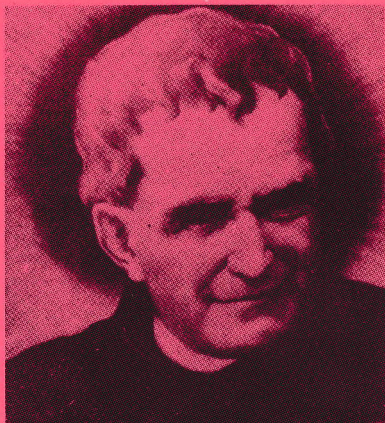
Moja mati je bila svetnica

Novembra 1856 je mati Marjeta težko zbolela za pljučnico. Na večer pred svojo smrtjo, 24. novembra, je še zadnjič govorila s sinom Janezom:

„Sam Bog ve, kako sem te vse svoje življenje ljubila. Upam, da te bom še bolj ljubila v večnosti. Moja vest je mirna, storila sem svojo dolžnost, kakor sem mogla. Zdi se, da sem bila včasih stroga, a ni bilo tako: glas dolžnosti mi je nalagal. . . . Pojdi, dragi moj Janez, umakni se malo. Preveč me žalosti, ko te vidim tako žalostnega. Trpiš ti in trpim jaz. Pojdi in moli, o vsem se bova pomenila v večnosti!“

Don Bosko je drugi dan povedal svojim fantom: „Zgubil sem mamo, toda prepričan sem, da nam bo pomagala iz nebes. Bila je svetnica.“

Po BS 16/1981

ALI GA POZNATE ?

Črtice iz don Boskovega življenja

Končali smo s črticami iz don Boskovega življenja. Imele so nadih legende, čeprav so se naslanjale na zgodovinska dejstva. Zdaj začnemo s pravim življenjepisom don Boska. Izšel je v italijanščini leta 1979. Je torej najnovejši. Napisal ga je znani salezijanski pisatelj Teresio Bosco. Predstavi nam don Boska v njegovem prostoru in času in pri tem upošteva še posebno Spomine, ki jih je don Bosko zapisal sam o sebi po naročilu papeža Pija IX., izjave prič na procesu za beatifikacijo don Boska in študije o don Bosku zadnjih dvajset let.

1. S TREBUHOM ZA KRUHOM

Sedeli so za mizo pri večerji, v kuhinji. Jed ni kar nič teknila. Zabeljena je bila z grenkimi besedami. Tone je povzdignil glas, ko je zagledal, da ima Janezek spet knji go poleg krožnika:

Le pazi se, ti bom že to knjigo zagnal v ogenj!

Mama Marjeta je Toneta skušala pomiriti:

Janezek vendar dela kakor vsi drugi. Čemu se vznemirjaš, če se rad ukvarja z branjem.

Po pravici mi gre na živce. Kdo pa drži to bajto pokonci? Garam na

polju kot črna živina. S svojimi žulji ne bom vzdrževal tega gospodiča. Glej ga, kako komod je, mi pa otepamo samo polento!

Janezek mu ni ostal dolžan. Ostro in zgovorno se mu je postavil v bran. Tone pa je od besed prešel k pestem. Jože ju je prestrašeno gledal. Mati ju je komaj odtrgala drugega od drugega. Janezkovih dvanjast let se ni moglo kosati z devetnajstimi Tonetovimi. Pošteno jih je skupil od Toneta in to ne prvič.

Janezek se je v postelji zjokal bolj iz jeze kot od bolečin. Malo dlje je jokala tudi mati Marjeta. Tisto noč najbrž ni zatisnila oči od skrbi.

Zjutraj se je Marjeta odločila. Janezka so materine besede razžalostile kot še nikoli:

Janezek, z doma boš moral. Tone te ne more več videti.

Kam pa naj grem?

Janezku je bilo na smrt hudo. Tudi materi. Naštela mu je razne kmetije okrog Morionda in Moncucca.

Poznajo me. Kdo od njih te bo vzel na delo. Vsaj za nekaj časa. Potlej bomo videli.

S culo na rami v meglo

Mati mu je pripravila nekaj perila, vtaknila v culo, mu dala v roke dve njegovi knjigi in kos kruha. Bilo je februarja. Sneg je še ležal naokrog. Mati ga je objela in gledala za njim s praga, ko je počasi odhajal v meglo.

Janezek je poskusil pri kmetih, ki mu jih je omenila mati. Dela za otroka niso imeli. Dan se je že nagibal. Kruh je že pojedel. Z njim je izginilo tudi upanje. Ostali so mu le še Moglievi.

Povprašaj pri Lojzetu, si je zapomnil, da mu je dejala mati.

Starec je pravkar zapiral vrata na dvorišče.

Kaj iščeš, fantič?

Delo.

V redu. Delo. Starec je počasi vlekel težka vrata, da bi jih zaprl. Z zadnjimi močmi poguma je Janezek stisnil iz sebe:

Prišel sem h gospodu Lojzetu Moglia.

Vstopil je. Družina Moglievih je bila blizu vrat in pripravljala vrbove šibe za povezovanje trte. Lojze

Moglia, kmet pri 28 letih, je začudeno pogledal dečka.

Iščem gospoda Lojzeta Moglia. To sem jaz.

Mati me pošilja. Dejala mi je, naj prem k vam za hlapčiča.

Kako to, da te pošilja, ko si še tako mlad? Kdo je že tvoja mati?

Marjeta Bosco. Brat Tone me preganja, zato mi je mati rekla, naj si poiščem kako delo.

Ubogi revček. Zima je. Na delo sprejemamo šele na pomlad. Potrpi, zdaj pa se vrni domov.

Janezek je bil na smrt utrujen in obupan. Bruhnil je v jok.

Lepo vas prosim, vzemite me. Nobene plače ne zahtevam, samo ne pošiljajte me domov. V obupu se je usedel na tla. Od tod se ne ganem nikamor! Naredite z menoj kar hočete, a proč ne grem. V joku je pobiral šibje in jih začel klestiti.

Gospodinja Doroteja, cvetoča ženska pri 25 letih, se je raznežila ob pogledu na dečka:

Vzemi ga, Lojze. Poskusimo vsaj nekaj dni.

Tudi Rezki, deklici pri 15 letih, se je zasmilil. Bila je mlajša gospodarjeva sestra, imela je na skrbi krave. Bratu je dejala:

Dovolj sem že velika, da grem z vami na polje. Za hlev pa bo ta fantek kar prav prišel.

Tako je Janez Bosko februarja 1827 postal pastir, Moglievi so bili trdni kmetje. Obdelovali so polje in gajili vinograd. Imeli so tudi vole in krave. Molili so skupaj. Zvečer se je vsa družina zbrala pri ognjišču k molitvi rožnega venca. Ob nedeljah so vsi šli k „veliki“ maši v Moncucco, ki jo je imel prošt Franc Cottino.

Delo, ki ga je Janezek opravljal kot pastir in v hlevu, ni bilo ne poniževalno ne kaj izrednega. Na pomlad si po kmetijah našel na desetine „hlapcev“, kot je bil Janezek. Bili so otroci revnih družin. Za Marijino oznanjenje so gospodarji hodili naokrog po vaseh nabirat fante za delo čez leto: od aprila do novembra osem mesecev trdega dela za hrano, streho in 15 lir za obleko.

Toda pastir Janez Bosko ni bil kakor drugi pastirji. Bil je izredno mlad, še dvanajst let mu ni bilo, toda v sebi je nosil neke posebne sanje...